

EUROPAPARLAMENTS- OG RÅDS DIREKTIV 2007/64/EF

2014/EØS/10/03

av 13. november 2007

om betalingstjenester i det indre marked og om endring av direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF samt oppheving av direktiv 97/5/EF(*)

EUROPAPARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om opprettelse av Det europeiske fellesskap, særlig artikkel 47 nr. 2 første og tredje punktum og artikkel 95,

under henvisning til forslag fra Kommisjonen,

etter samråd med Den europeiske økonomiske og sosiale komité,

under henvisning til uttalelse fra Den europeiske sentralbank⁽¹⁾,

etter framgangsmåten fastsatt i traktatens artikkel 251⁽²⁾ og

ut fra følgende betraktninger:

- 1) Det er svært viktig for opprettelsen av det indre marked at alle indre grenser i Fellesskapet fjernes for å muliggjøre fritt varebytte og fri bevegelse for personer, tjenester og kapital. Det er derfor avgjørende at det felles marked for betalingstjenester fungerer tilfredsstillende. På det nåværende tidspunkt er imidlertid den manglende harmoniseringen på dette området til hinder for at dette marked fungerer tilfredsstillende.
- 2) Markedene for betalingstjenester i medlemsstatene er for tiden organisert hver for seg etter nasjonale retningslinjer, og den rettslige rammen for betalingstjenester er splittet opp i 27 nasjonale rettssystemer.
- 3) Flere fellesskapsrettsakter er allerede vedtatt på dette

(*) Denne fellesskapsrettsakten, kunngjort i EUT L 319 av 5.12.2007, s. 1, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 114/2008 av 7. november 2008 om endring av EØS-avtalens vedlegg IX (Finansielle tjenester), se EØS-tillegget til *Den europeiske unions tidende* nr. 79, 18.12.2008, s. 11.

⁽¹⁾ EUT C 109 av 9.5.2006, s. 10.

⁽²⁾ Europaparlamentsuttalelse av 24. april 2007 (ennå ikke offentliggjort i EUT) og rådsbeslutning av 15. oktober 2007.

området, nemlig europaparlaments- og rådsdirektiv 97/5/EF av 27. januar 1997 om pengeoverføringer på tvers av landegrensene⁽³⁾ og europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 2560/2001 av 19. desember 2001 om betalinger i euro på tvers av landegrensene⁽⁴⁾, men disse har ikke forbedret situasjonen i tilstrekkelig grad, og det har heller ikke kommisjonsrekommendasjon 87/598/EØF av 8. desember 1987 om europeiske atferdsregler for elektronisk betaling (forholdet mellom finansinstitusjoner, næringsdrivende og tjenesteytere samt forbrukere)⁽⁵⁾, kommisjonsrekommendasjon 88/590/EØF av 17. november 1988 om betalingssystemer, særlig forholdet mellom innehaver og utsteder av betalingskortet⁽⁶⁾ eller kommisjonsrekommendasjon 97/489/EF av 30. juli 1997 om transaksjonar ved hjelp av elektroniske betalingsmiddel, særleg tilhøvet mellom utferdar og innehavar⁽⁷⁾. Disse tiltakene er fortsatt ikke tilstrekkelige. At nasjonale bestemmelser og en ufullstendig fellesskapsramme finnes side om side, fører til forvirring og manglende rettssikkerhet.

- 4) Det er derfor avgjørende at det opprettes en moderne og enhetlig rettslig ramme for betalingstjenester på fellesskapsplan — uansett om disse tjenestene er forenlige eller ikke med det system som er en følge av finanssektorens initiativ til innføring av ett betalingsområde for euro — som er nøytral og sikrer like konkurransevilkår for alle betalingssystemer, slik at forbrukernes valgfrihet opprettholdes, noe som bør innebære et betydelig skritt framover med hensyn til kostnader, sikkerhet og effektivitet for forbrukerne, sammenlignet med dagens nasjonale systemer.
- 5) Denne rettslige rammen bør sikre en samordning av nasjonale bestemmelser om tilsyns krav, markedsadgang for nye betalingstjenesteytere, opplysningskrav og rettigheter og plikter for betalingstjenestebrukere og -yttere. Innenfor denne rammen bør bestemmelsene

⁽³⁾ EFT L 43 av 14.2.1997, s. 25.

⁽⁴⁾ EFT L 344 av 28.12.2001, s. 13.

⁽⁵⁾ EFT L 365 av 24.12.1987, s. 72.

⁽⁶⁾ EFT L 317 av 24.11.1988, s. 55.

⁽⁷⁾ EFT L 208 av 2.8.1997, s. 52.

i forordning (EF) nr. 2560/2001, som opprettet et felles marked for betalinger i euro med hensyn til priser, beholdes. Bestemmelsene i direktiv 97/5/EF og anbefalingene i rekommandasjon 87/598/EØF, 88/590/EØF og 97/489/EF bør innarbeides i en enkelt bindende rettsakt.

- 6) Det er imidlertid ikke hensiktsmessig at nevnte rettslige ramme er helt uttømmende. Anvendelsen av rammen bør være begrenset til betalingstjenesteytere hvis hovedvirksomhet består i å yte betalingstjenester til betalingstjenestebrukere. Det er heller ikke hensiktsmessig at rammen får anvendelse på tjenester der overføring av midler fra betaleren til betalingsmottakeren, eller transport av disse, utføres utelukkende i sedler og mynter, eller der overføringen er basert på papirsjekker, veksler i papirform, egenveksler eller andre instrumenter, kuponger i papirform eller kort trukket på en betalingstjenesteyter eller på en annen part med sikte på å stille midler til rådighet for betalingsmottakeren. Videre bør det foretas et skille når det gjelder muligheter som tilbys av operatører innenfor telekommunikasjon, informasjonsteknologi eller nettdrift, for å lette kjøp av digitale varer eller tjenester, som for eksempel ringetoner, musikk eller digitale aviser, i tillegg til normale taletelefonitjenester og distribusjon av disse til digitale innretninger. Innholdet i slike varer eller tjenester kan være framstilt enten av tredjemann eller av operatøren, som kan tilføre dem en egenverdi i form av tilgangs-, distribusjons- eller søketjenester. I det sistnevnte tilfellet, der varene eller tjenestene blir distribuert av en av disse operatørene, eller av tekniske grunner av tredjemann, og kan benyttes bare i digitale innretninger som mobiltelefoner eller datamaskiner, bør den nevnte juridiske rammen ikke få anvendelse, ettersom operatørens virksomhet går lenger enn bare en betalingstransaksjon. Det er imidlertid hensiktsmessig at den rettslige rammen får anvendelse i tilfeller der operatøren opptre bare som en formidler som utelukkende sørger for betalingen til en tredjemannsleverandør.
- 7) Pengeoverføring er en enkel betalingstjeneste som vanligvis er basert på kontanter som leveres av en betaler til en betalingstjenesteyter, som sender det tilsvarende beløpet, for eksempel via et kommunikasjonsnett, til en betalingsmottaker eller til en annen betalingstjenesteyter som opptrer på vegne av betalingsmottakeren. I noen medlemsstater yter supermarkeder, grossister og detaljister en tilsvarende tjeneste til allmennheten som muliggjør betaling av regninger fra offentlige tjenesteleverandører og andre alminnelige regninger. Disse regningsbetalingstjenestene bør behandles som pengeoverføring som definert i dette direktiv, med mindre vedkommende myndigheter anser at virksomheten faller inn under en annen betalingstjeneste oppført i vedlegget.
- 8) Det er nødvendig å spesifisere de kategoriene av betalingstjenesteytere som rettmessig kan yte betalingstjenester i Fellesskapet, nemlig kredittinstitusjoner som fra brukere mottar innskudd som kan brukes til å finansiere betalingstransaksjoner,

og som fortsatt bør omfattes av tilsynskravene i europaparlaments- og rådsdirektiv 2006/48/EF av 14. juni 2006 om adgang til å starte og utøve virksomhet som kredittinstitusjon⁽¹⁾, institusjoner for elektroniske penger som utsteder elektroniske penger som kan brukes til å finansiere betalingstransaksjoner, og som fortsatt bør omfattes av tilsynskravene i europaparlaments- og rådsdirektiv 2000/46/EF av 18. september 2000 om adgang til å starte og utøve virksomhet som institusjon for elektroniske penger og om tilsyn med slik virksomhet⁽²⁾, samt postgirokontorer som har rett til dette i henhold til nasjonal lovgivning.

- 9) I dette direktiv bør det fastsettes regler for gjennomføring av betalingstransaksjoner der midlene er elektroniske penger, som definert i artikkel 1 nr. 3 bokstav b) i direktiv 2000/46/EF. Ved dette direktiv bør det imidlertid verken fastsettes regler for utstedelse av elektroniske penger eller gjøres endringer i reglene for tilsyn med institusjoner for elektroniske penger som fastsatt i direktiv 2000/46/EF. Betalingsinstitusjoner bør derfor ikke tillates å utstede elektroniske penger.
- 10) For å fjerne rettslige hindringer for markedsadgang er det imidlertid nødvendig å fastsette en enkelt tillatelse for alle betalingstjenesteytere som ikke mottar innskudd eller utsteder elektroniske penger. Det er derfor hensiktsmessig å innføre en ny kategori av betalingstjenesteytere — heretter kalt «betalingsinstitusjoner» — ved å fastsette at visse juridiske personer som faller utenfor de eksisterende kategoriene, på en rekke strenge og omfattende vilkår kan få tillatelse til å yte betalingstjenester i Fellesskapet. Dermed vil de samme vilkårene få anvendelse på slike tjenester i hele Fellesskapet.
- 11) Vilkårene for å gi og beholde en tillatelse som betalingsinstitusjon bør omfatte tilsynskrav som står i forhold til de operasjonelle og finansielle risikoene som slike organer står overfor i forbindelse med sin virksomhet. I denne sammenheng er det behov for en forsvarlig ordning for startkapital kombinert med løpende kapital som senere vil kunne videreutvikles avhengig av markedets behov. På grunn av mangfoldet på området betalingstjenester bør dette direktiv tillate ulike metoder kombinert med en viss grad av tilsynsmessig skjønn for å sikre at samme risikoer blir behandlet på samme måte for alle betalingstjenesteytere. Kravene til betalingsinstitusjonene bør gjenspeile det faktum at betalingsinstitusjoner driver en mer spesialisert og begrenset virksomhet som medfører risikoer som er mer begrenset og enklere å overvåke og kontrollere enn risikoer som oppstår i forbindelse med kredittinstitusjoners bredere

⁽¹⁾ EUT L 177 av 30.6.2006, s. 1. Direktivet endret ved direktiv 2007/44/EF (EUT L 247 av 21.9.2007, s. 1).

⁽²⁾ EFT L 275 av 27.10.2000, s. 39.

virksomhet. Betalingsinstitusjoner bør særlig forbys å motta innskudd fra brukere, og bør tillates å benytte midler mottatt fra brukere bare til å yte betalingstjenester. Det bør innføres bestemmelser om at kundenes midler skal holdes atskilt fra betalingsinstitusjonens midler til annen forretningsvirksomhet. Betalingsinstitusjoner bør også underlegges effektive krav med hensyn til bekjempelse av hvitvasking av penger og finansiering av terrorisme.

- 12) Betalingsinstitusjoner bør utarbeide sine årsregnskaper og konsoliderte regnskaper i samsvar med rådsdirektiv 78/660/EØF av 25. juli 1978 med hjemmel i traktatens artikkel 54 paragraf 3 bokstav g) om årsregnskapene for visse selskapsformer⁽¹⁾ og, der det er relevant, rådsdirektiv 83/349/EØF av 13. juni 1983 med hjemmel i traktatens artikkel 54 paragraf 3 bokstav g) om konsoliderte regnskaper⁽²⁾ samt rådsdirektiv 86/635/EØF av 8. desember 1986 om bankers og andre finansinstitusjoners årsregnskaper og konsoliderte regnskaper⁽³⁾. Årsregnskapene og de konsoliderte regnskapene bør revideres, med mindre betalingsinstitusjonen er unntatt fra denne revisjonsplikten i henhold til direktiv 78/660/EØF og, der det er relevant, direktiv 83/349/EØF og 86/635/EØF.
- 13) I dette direktiv bør det fastsettes regler for betalingsinstitusjoners yting av kreditt, dvs. yting av kredittgrenser og utstedelse av kredittkort, men bare dersom dette er nært knyttet til betalingstjenester. Bare dersom kreditt ytes for å lette betalingstjenester, og denne kreditten er kortsiktig og ytes for en periode som ikke overstiger tolv måneder, herunder løpende kreditt, er det hensiktsmessig å tillate at betalingsinstitusjoner yter slik kreditt for sin virksomhet på tvers av landegrensene, på det vilkår at den i hovedsak blir refinansiert med betalingsinstitusjonens egne midler samt andre midler fra kapitalmarkedene, men ikke med midler som innehas på vegne av kunder for betalingstjenester. Dette bør ikke berøre rådsdirektiv 87/102/EØF av 22. desember 1986 om tilnærming av medlemsstatenes lover og forskrifter om forbrukerkreditt⁽⁴⁾ eller annet relevant fellesskapsregelverk eller nasjonal lovgivning om vilkår for å yte kreditt til forbrukere, som ikke er harmonisert ved dette direktiv.
- 14) Det er nødvendig at medlemsstatene utpeker de myndigheter som skal ha ansvar for å gi tillatelse til betalingsinstitusjoner, utføre kontroll og treffe beslutning om tilbaketrekking av slike tillatelser. For å sikre likebehandling bør medlemsstatene ikke anvende

andre krav til betalingsinstitusjoner enn dem som er fastsatt i dette direktiv. Alle beslutninger som treffes av vedkommende myndigheter, bør imidlertid kunne bringes inn for en domstol. I tillegg bør vedkommende myndigheters oppgaver ikke berøre tilsynet med betalingssystemer, som i henhold til traktatens artikkel 105 nr. 2 fjerde strekpunkt er en oppgave som skal utføres av Det europeiske system av sentralbanker.

- 15) Ettersom det er ønskelig å registrere identitet og oppholdssted for alle personer som yter pengeoverføringstjenester, og å gi dem en form for godkjenning, uavhengig av om de er i stand til å oppfylle alle vilkårene for tillatelse som betalingsinstitusjoner, slik at ingen tvinges over i svart økonomi, og sørge for at alle personer som yter pengeoverføringstjenester, blir omfattet av visse rettslige minstekrav, er det hensiktsmessig og i tråd med begrunnelsen for særlig anbefaling VI fra Den internasjonale innsatsgruppen for finansielle tiltak til bekjempelse av hvitvasking av penger å tilby en mulighet for betalingstjenesteytere som ikke kan oppfylle alle disse vilkårene, til likevel å bli behandlet som betalingsinstitusjoner. For disse formål bør medlemsstatene oppføre slike personer i registeret over betalingsinstitusjoner uten at alle vilkårene for tillatelse får anvendelse. Det er imidlertid svært viktig at muligheten for et unntak underlegges strenge krav knyttet til mengden av betalingstransaksjoner. Betalingsinstitusjoner som omfattes av et unntak, bør verken ha etableringsrett eller adgang til å yte tjenester, og bør heller ikke indirekte kunne utøve disse rettighetene når de er medlem av et betalingssystem.
- 16) Det er svært viktig for alle betalingstjenesteytere å ha tilgang til tjenestene i betalingssystemenes tekniske infrastruktur. Slik tilgang bør imidlertid være underlagt egnede krav for å sikre systemenes integritet og stabilitet. Enhver betalingstjenesteyter som søker om å få delta i et betalingssystem, bør dokumentere overfor deltakerne i betalingssystemet at dens interne ordninger er tilstrekkelig motstandsdyktige overfor alle former for risiko. Disse betalingssystemene omfatter vanligvis kortordninger med fire parter samt større systemer som behandler kredittoverføringer og direkte debiteringer. For å sikre likebehandling i hele Fellesskapet av de ulike kategoriene av godkjente betalingstjenesteytere, i samsvar med vilkårene i deres tillatelse, er det nødvendig å klargjøre reglene for adgang til å yte betalingstjenester og tilgang til betalingssystemer. Det bør derfor fastsettes regler for likebehandling av godkjente betalingsinstitusjoner og kredittinstitusjoner, slik at enhver betalingstjenesteyter som konkurrerer på det indre marked, kan benytte tjenestene i betalingssystemenes tekniske infrastruktur på samme vilkår. Det bør fastsettes regler for ulik behandling av betalingstjenesteytere med tillatelse og dem som omfattes av unntaket i dette direktiv samt unntaket i artikkel 8 i direktiv 2000/46/EF, ettersom deres tilsynsrammer er forskjellige. I alle tilfeller bør forskjeller

⁽¹⁾ EFT L 222 av 14.8.1978, s. 11. Direktivet sist endret ved europaparlaments- og rådsdirektiv 2006/46/EF (EUT L 224 av 16.8.2006, s. 1).

⁽²⁾ EFT L 193 av 18.7.1983, s. 1. Direktivet sist endret ved direktiv 2006/99/EF (EUT L 363 av 20.12.2006, s. 137).

⁽³⁾ EFT L 372 av 31.12.1986, s. 1. Direktivet sist endret ved direktiv 2006/46/EF.

⁽⁴⁾ EFT L 42 av 12.2.1987, s. 48. Direktivet sist endret ved europaparlaments- og rådsdirektiv 98/7/EF (EFT L 101 av 1.4.1998, s. 17).

i prisvilkår tillates bare når det er begrunnet i forskjeller i kostnader hos betalingstjenesteyterne. Dette bør ikke berøre medlemsstatenes rett til å begrense tilgang til systemer som er viktige for det samlede systemet, i samsvar med europaparlaments- og rådsdirektiv 98/26/EF av 19. mai 1998 om endelig oppgjør i betalingssystem og i oppgjørssystem for verdipapir⁽¹⁾, og heller ikke Den europeiske sentralbanks og Det europeiske system av sentralbankers (ESSB) myndighet i henhold til traktatens artikkel 105 nr. 2 samt artikkel 3 nr. 1 og artikkel 22 i ESSB-vedtektene for tilgang til betalingssystemer.

- 17) Bestemmelsene om tilgang til betalingssystemer bør ikke få anvendelse på systemer som er opprettet og drives av en enkelt betalingstjenesteyter. Disse betalingssystemene kan drives enten i direkte konkurranse med andre betalingssystemer, eller, noe som er vanligere, i en markedsnisje som ikke i tilstrekkelig grad er dekket av betalingssystemer. De omfatter vanligvis ordninger med tre parter, som for eksempel kortordninger med tre parter, betalingstjenester som tilbys av ytere av teletjenester eller pengeoverføringstjenester der operatøren av ordningen er betalingstjenesteyter for både betaleren og betalingsmottakeren, samt interne systemer i bankkonserner. For å stimulere den konkurransen som slike betalingssystemer kan gi etablerte og velkjente betalingssystemer, bør det i prinsippet ikke være hensiktsmessig å gi tredjemann tilgang til disse betalingssystemene. Slike systemer bør likevel være underlagt fellesskapsregler og nasjonale regler på konkurranseområdet, der det kan fastsettes at det skal gis tilgang til ordningene for å opprettholde en effektiv konkurranse i betalingsmarkedene.
- 18) Det bør fastsettes regler for å sikre åpenhet om vilkår og opplysningskrav for betalingstjenester.
- 19) Dette direktiv bør ikke få anvendelse på betalingstransaksjoner foretatt i kontanter, ettersom det allerede finnes et felles betalingsmarked for kontanter, og heller ikke på betalingstransaksjoner basert på papirsjekker, ettersom disse etter sin art ikke kan behandles så effektivt som andre betalingsmidler. God praksis på dette området bør imidlertid bygge på prinsippene i dette direktiv.
- 20) Ettersom forbrukere og foretak ikke er i samme situasjon, har de ikke behov for samme beskyttelsesnivå. Selv om det er viktig å garantere forbrukeres rettigheter ved bestemmelser som ikke kan fravikes ved avtale, er det rimelig å la foretak og organisasjoner avtale noe annet. Medlemsstatene bør imidlertid ha mulighet til å fastsette at svært små bedrifter som definert i kommisjonsrekommendasjon 2003/361/EF av 6. mai 2003 om definisjonen av svært små, små og mellomstore

bedrifter⁽²⁾ bør behandles på samme måte som forbrukere. I alle tilfeller bør visse grunnbestemmelser i dette direktiv alltid få anvendelse, uansett brukerens status.

- 21) I dette direktiv bør det angis hvilke forpliktelser betalingstjenesteyterne har til å gi opplysninger til betalingstjenestebrukerne, som bør få tydelige opplysninger på samme høye nivå om betalingstjenester for å kunne foreta velbegrunnede valg og innhente tilbud fra hele Den europeiske union. Av hensyn til åpenhet bør dette direktiv fastsette de harmoniserte krav som er nødvendige for å sikre at det gis nødvendige og tilstrekkelige opplysninger til betalingstjenestebrukerne om betalingstjenesteavtalen og betalingstransaksjonene. For at det indre marked for betalingstjenester skal virke på en tilfredsstillende måte bør medlemsstatene ikke kunne vedta andre bestemmelser om opplysningskrav enn dem som er fastsatt i dette direktiv.
- 22) Forbrukere bør vernes mot urimelig og villedende praksis i henhold til europaparlaments- og rådsdirektiv 2005/29/EF av 11. mai 2005 om foretaks urimelige handelspraksis overfor forbrukere på det indre marked⁽³⁾, europaparlaments- og rådsdirektiv 2000/31/EF av 8. juni 2000 om visse rettslige aspekter ved informasjonssamfunnstjenester, særlig elektronisk handel, i det indre marked («Direktivet om elektronisk handel»)⁽⁴⁾ og europaparlaments- og rådsdirektiv 2002/65/EF av 23. september 2002 om fjernsal av finansielle tenester til forbrukere⁽⁵⁾. Tilleggsbestemmelsene i disse direktivene får fortsatt anvendelse. Forholdet mellom de opplysningskrav før avtaleinngåelse som er fastsatt i dette direktiv, og de som er fastsatt i direktiv 2002/65/EF, bør imidlertid særlig klargjøres.
- 23) De nødvendige opplysningene bør stå i forhold til brukernes behov og gis på en standardisert måte. Opplysningskravene for en enkelt betalingstransaksjon bør imidlertid være forskjellige fra kravene til en rammeavtale som omfatter en rekke betalingstransaksjoner.
- 24) I praksis er rammeavtaler og de betalingstransaksjonene som omfattes av disse, langt vanligere og økonomisk viktigere enn enkeltstående betalingstransaksjoner. Dersom det finnes en betalingskonto eller et særlig betalingsinstrument, kreves det en rammeavtale. Derfor bør kravene til forhåndsopplysninger om rammeavtaler være ganske omfattende, og opplysningene bør alltid gis på papir eller på et annet varig medium, for eksempel utskrifter fra bankautomater, disketter, CD-ROM-er, DVD-er og harddisker i personlige datamaskiner der det kan lagres elektronisk post, samt nettsteder, så lenge

⁽¹⁾ EFT L 166 av 11.6.1998, s. 45.

⁽²⁾ EUT L 124 av 20.5.2003, s. 36.

⁽³⁾ EUT L 149 av 11.6.2005, s. 22.

⁽⁴⁾ EFT L 178 av 17.7.2000, s. 1.

⁽⁵⁾ EFT L 271 av 9.10.2002, s. 16. Direktivet endret ved direktiv 2005/29/EF.

- slike nettsteder er tilgjengelige for bruk i framtiden i et tidsrom som er tilstrekkelig for opplysningenes formål, og som gir mulighet til uendret gjengivelse av de lagrede opplysningene. Det bør imidlertid være mulig for betalingstjenesteyteren og betalingstjenestebrukeren å fastsette i rammeavtalen hvordan senere opplysninger om gjennomførte betalingstransaksjoner skal gis, for eksempel at ved bruk av nettbank skal alle opplysninger om betalingskontoen gjøres tilgjengelige på Internett.
- 25) I forbindelse med enkeltstående betalingstransaksjoner bør bare de viktigste opplysningene alltid gis på betalingstjenesteyterens eget initiativ. Ettersom betaleren vanligvis er til stede når betalingsordren gis, er det ikke nødvendig å kreve at opplysningene i alle tilfeller skal gis på papir eller på et annet varig medium. Betalingstjenesteyteren kan gi opplysningene muntlig over skranken eller på annen måte gjøre dem lett tilgjengelige, for eksempel ved at vilkårene står på en oppslagstavle i lokalene. Det bør også gis opplysninger om hvor nærmere opplysninger finnes (f.eks. på nettstedadressen). Dersom forbrukeren anmoder om det, bør de viktigste opplysningene imidlertid gis på papir eller på et annet varig medium.
- 26) I dette direktiv bør det fastsettes at forbrukeren har rett til å motta relevante opplysninger gratis før vedkommende blir bundet av en betalingstjenesteavtale. Forbrukeren bør også kunne be om å få forhåndsopplysningene og rammeavtalen gratis på papir når som helst under avtaleforholdet for å kunne sammenligne tjenester og vilkår hos ulike betalingstjenesteytere, og i tilfelle tvist kontrollere sine avtalefestede rettigheter og plikter. Disse bestemmelsene bør være forenlige med direktiv 2002/65/EF. De uttrykkelige bestemmelsene om gratis opplysninger i dette direktiv bør ikke føre til at det kan kreves gebyr for opplysninger til forbrukere i henhold til andre gjeldende direktiver.
- 27) Den måten betalingstjenesteyteren skal gi betalingstjenestebrukeren de ønskede opplysningene på, bør ta hensyn til brukerens behov samt praktiske tekniske aspekter og kostnadseffektivitet, avhengig av hva som er fastsatt i betalingstjenesteavtalen. I dette direktiv bør det derfor skjelles mellom to måter som betalingstjenesteyteren kan gi opplysningene på: enten bør opplysningene gis, dvs. aktivt meddeles av betalingstjenesteyteren på et egnet tidspunkt slik det kreves i dette direktiv og uten at betalingstjenestebrukeren kommer med ytterligere anmodninger, eller opplysningene bør gjøres tilgjengelige for betalingstjenestebrukeren, idet det tas hensyn til eventuelle anmodninger denne måtte ha om ytterligere opplysninger. I det sistnevnte tilfellet bør betalingstjenestebrukeren utføre en aktiv handling for å få opplysningene, som for eksempel uttrykkelig å anmode om å få dem fra betalingstjenesteyteren, gå inn i nettbanks postkasse eller sette inn et bankkort i en skriver for å få et kontoutdrag. For slike formål bør betalingstjenesteyteren sikre tilgang til opplysningene og at opplysningene er tilgjengelige for betalingstjenestebrukeren.
- 28) I tillegg bør forbrukeren uten tilleggsgebyr motta grunnleggende opplysninger om gjennomførte betalingsstransaksjoner. Ved enkeltstående betalingstransaksjoner bør betalingstjenesteyteren ikke kreve særlig gebyr for slike opplysninger. De etterfølgende månedlige opplysninger om betalingstransaksjoner i henhold til en rammeavtale bør på samme måte gis gratis. Tatt i betraktning betydningen av åpenhet om prisfastsettelsen og ulike kundebehov, bør partene kunne avtale gebyrer for opplysninger som gis oftere, eller for tilleggsopplysninger. For å ta hensyn til forskjeller i nasjonal praksis bør medlemsstatene tillates å fastsette bestemmelser om at månedlige betalingskontoutdrag alltid skal gis gratis.
- 29) For å lette kundemobilitet bør det være mulig for forbrukere å si opp en rammeavtale kostnadsfritt etter ett år. For forbrukere bør den avtalte oppsigelsesfristen ikke være lengre enn én måned, og for betalingstjenesteytere ikke kortere enn to måneder. Dette direktiv bør ikke berøre betalingstjenesteyteres plikt til å si opp betalingstjenesteavtalen i unntakstilfeller i henhold til annet fellesskapsregelverk eller nasjonal lovgivning, som for eksempel lovgivning om hvitvasking av penger og finansiering av terrorisme, tiltak for å fryse midler eller andre særlige tiltak knyttet til forebygging og etterforskning av kriminalitet.
- 30) Betalingsinstrumenter for lave beløp bør være et billig og brukervennlig alternativ i forbindelse med billige varer og tjenester, og bør ikke underlegges for strenge krav. De relevante opplysningskravene og reglene for gjennomføring bør derfor begrenses til vesentlige opplysninger, idet det tas hensyn til de tekniske muligheter som med rette kan forventes av instrumenter som anvendes bare til betaling av lave beløp. Til tross for denne mindre strenge ordningen bør betalingstjenestebrukerne ha tilstrekkelig vern med tanke på den begrensede risikoen som er forbundet med disse betalingsinstrumentene, særlig med hensyn til forhåndsbetalte betalingsinstrumenter.
- 31) For å redusere risikoene ved og følgene av ikke-godkjente eller feilaktig utførte betalingstransaksjoner bør betalingstjenestebrukeren underrette betalingstjenesteyteren så snart som mulig om eventuelle innsigelser mot påståtte ikke-godkjente eller feilaktig utførte betalingstransaksjoner, forutsatt at betalingstjenesteyteren har oppfylt sine opplysningsplikter i henhold til dette direktiv. Dersom fristen for underretning er overholdt av betalingstjenestebrukeren, bør denne kunne gjøre disse kravene gjeldende innen foreldelsesfristene fastsatt i nasjonal lovgivning. Dette direktiv bør ikke påvirke andre tvister mellom betalingstjenestebrukere og betalingstjenesteytere.

- 32) For å oppmuntre betalingstjenestebrukeren til snarest mulig å underrette sin betalingstjenesteyter om tyveri eller tap av et betalingsinstrument og dermed redusere risikoen for ikke-godkjente betalingstransaksjoner, bør brukeren være ansvarlig for bare et begrenset beløp, med mindre betalingstjenestebrukeren har opptrådt bedragerisk eller grovt uaktsomt. Når en bruker har underrettet en betalingstjenesteyter om at vedkommendes betalingsinstrument kan være misbrukt, bør det ikke kreves at brukeren dekker eventuelle ytterligere tap som skyldes ikke-godkjent bruk av instrumentet. Dette direktiv bør ikke berøre betalingstjenesteyteres ansvar for egne produkters tekniske sikkerhet.
- 33) For å vurdere mulig uaktsomhet hos betalingstjenestebrukere bør det tas hensyn til alle omstendigheter. Bevis for og graden av påstått uaktsomhet bør vurderes i samsvar med nasjonal lovgivning. Avtalevilkår knyttet til levering og bruk av et betalingsinstrument som innebærer økt bevisbyrde for forbrukeren eller redusert bevisbyrde for utstederen, bør anses som ugyldige.
- 34) Medlemsstatene bør imidlertid kunne fastsette mindre strenge regler enn dem som er nevnt ovenfor, for å opprettholde eksisterende forbrukervern og fremme tiltroen til sikker bruk av elektroniske betalingsinstrumenter. Det bør tas hensyn til at forskjellige betalingsinstrumenter innebærer forskjellige risikoer, noe som fremmer utstedelsen av sikrere instrumenter. Medlemsstatene bør kunne begrense eller helt oppheve betalerens ansvar, unntatt i tilfeller der betaleren har opptrådt bedragerisk.
- 35) Det bør fastsettes bestemmelser om fordelingen av tap i tilfelle av ikke-godkjente betalingstransaksjoner. Andre bestemmelser kan gjelde for betalingstjenestebrukere som ikke er forbrukere, ettersom slike brukere vanligvis har bedre forutsetninger for å vurdere risikoen for bedrageri og treffe mottiltak.
- 36) I dette direktiv bør det fastsettes regler for tilbakebetaling for å verne forbrukeren når den utførte betalingstransaksjonen overstiger det beløp som med rimelighet kunne forventes. Betalingstjenesteytere bør kunne gi sine kunder enda gunstigere vilkår og for eksempel tilbakebetale alle betalingstransaksjoner som er omtvistet. Dersom brukeren krever tilbakebetaling av en betalingstransaksjon, bør retten til slik tilbakebetaling verken påvirke betalerens forpliktelser overfor betalingsmottakeren i det underliggende forholdet, f.eks. for varer eller tjenester som er bestilt, forbrukt eller rettmessig fakturert, eller brukerens rett til å tilbakekalle en betalingsordre.
- 37) For å kunne planlegge sin økonomi og oppfylle sine betalingsforpliktelser i rett tid har forbrukere og foretak behov for å være sikre på hvor lang tid det tar å gjennomføre en betalingsordre. Ved dette direktiv bør det derfor innføres et tidspunkt da rettigheter og plikter får virkning, nemlig når betalingstjenesteyteren mottar betalingsordren, herunder når denne har hatt mulighet til å motta den via de kommunikasjonsmidler som er fastsatt i betalingstjenesteavtalen, og uten hensyn til en eventuell tidligere deltagelse i prosessen som førte til opprettelsen og oversendelsen av betalingsordren, f.eks. sikkerhets- og dekningskontroller, informasjon om bruken av PIN-kode eller utstedelse av et betalingstilsagn. Dessuten bør mottaket av en betalingsordre skje når betalerens betalingstjenesteyter mottar betalingsordren som skal debiteres betalerens konto. Den dag eller det tidspunkt da en betalingsmottaker overfører til sin tjenesteyter betalingsordrer for innkreving av f.eks. kortbetaling eller av direkte debiteringer, eller når betalingsmottakeren innvilges forhåndsfinansiering av de aktuelle beløpene av sin betalingstjenesteyter (ved en betinget kreditt på dennes konto), bør ikke ha noen betydning i denne sammenheng. Brukerne bør kunne stole på at en fullstendig og gyldig betalingsordre blir gjennomført på riktig måte dersom betalingstjenesteyteren ikke har noen avtalt eller lovfestet avvisningsgrunn. Dersom betalingstjenesteyteren avviser en betalingsordre, bør betalingstjenestebrukeren snarest mulig underrettes om dette og om årsaken, i henhold til kravene i felleksretsretten og nasjonal lovgivning.
- 38) Ettersom moderne, fullt automatiserte betalingssystemer behandler betalingstransaksjoner raskt, noe som betyr at betalingsordrer etter et visst tidspunkt ikke kan tilbakekalles uten høye kostnader fordi det må gripes inn manuelt, er det nødvendig å fastsette en klar frist for tilbakekalling av betaling. Avhengig av typen av betalingstjeneste og betalingsordre kan imidlertid tidspunktet variere etter avtale mellom partene. Tilbakekalling i denne sammenheng er bare relevant for forholdet mellom en betalingstjenestebruker og en betalingstjenesteyter, og berører dermed ikke det at betalingstransaksjoner i betalingssystemer er ugjenkallelige og endelige.
- 39) Slik ugjenkallelighet bør ikke berøre den rett eller plikt en betalingstjenesteyter i henhold til lovgivningen i visse medlemsstater har til på grunnlag av betalerens rammeavtale eller nasjonale lover, forskrifter eller retningslinjer, å tilbakebetale betaleren beløpet for den gjennomførte betalingstransaksjonen i tilfelle av en tvist mellom betaleren og betalingsmottakeren. En slik tilbakebetaling bør anses som en ny betalingsordre. Bortsett fra i de nevnte tilfellene bør rettstvister som oppstår innenfor det forhold som ligger til grunn for betalingsordren, avgjøres bare mellom betaleren og betalingsmottakeren.
- 40) Det er av avgjørende betydning for en fullt integrert, direkte behandling av betalinger og for rettssikkerheten med hensyn til oppfyllelsen av en eventuell underliggende forpliktelse mellom betalingstjenestebrukere, at det fulle beløpet som overføres av betaleren, blir kreditert

betalingsmottakerens konto. Det bør derfor ikke være mulig for noen av de formidlere som deltar i utførelsen av betalingstransaksjoner, å gjøre fradrag i det overførte beløpet. Det bør imidlertid være mulig for betalingsmottakeren å inngå en avtale med sin betalingstjenesteyter om at denne kan trekke fra sine egne gebyrer. For at betalingsmottakeren skal kunne kontrollere at det skyldige beløpet er riktig innbetalt, bør imidlertid senere opplysninger om betalingstransaksjonen angi ikke bare det fulle beløpet som er overført, men også eventuelle gebyrer.

- 41) Når det gjelder gebyrer, har erfaring vist at deling av gebyrer mellom en betaler og en betalingsmottaker er det mest effektive systemet ettersom det letter den direkte behandlingen av betalinger. Det bør derfor fastsettes bestemmelser om at de respektive betalingstjenesteyterne normalt kan innkreve gebyrene direkte fra betaleren og betalingsmottakeren. Dette bør imidlertid få anvendelse bare dersom betalingstransaksjonen ikke krever veksling av valuta. Det gebyr som innkreves, kan også være lik null ettersom bestemmelsene i dette direktiv ikke berører den praksis der betalingstjenesteyteren tar gebyr fra forbrukerne for å kreditere deres kontoer. Avhengig av avtalevilkårene kan en betalingstjenesteyter på samme måte ta gebyr bare fra betalingsmottakeren (den handlende) for bruk av betalingstjenesten, slik at betaleren ikke belastes med noe gebyr. Betalingssystemenes gebyrer kan ha form av en abonnementsavgift. Bestemmelsene om overført beløp eller eventuelle innkrevde gebyrer har ingen direkte innvirkning på prisfastsettelsen mellom betalingstjenesteytere eller eventuelle formidlere.
- 42) For å fremme innsyn og konkurranse bør betalingstjenesteyteren ikke hindre betalingsmottakeren i å anmode om et gebyr fra betaleren for å benytte et særlig betalingsinstrument. Selv om betalingsmottakeren bør kunne stå fritt til å kreve gebyrer for bruken av et bestemt betalingsinstrument, kan medlemsstatene bestemme om de vil forby eller begrense slik praksis når det etter deres oppfatning kan være berettiget på grunn av utilbørlig prisfastsettelse eller prisfastsettelse som kan ha en negativ innvirkning på bruken av et bestemt betalingsinstrument, idet det tas hensyn til behovet for å fremme konkurranse og bruk av effektive betalingsinstrumenter.
- 43) For å gjøre betalinger i Fellesskapet mer effektive bør det fastsettes en gjennomføringsfrist på høyst én dag for alle betalingsordrer som iverksettes av betaleren i euro eller valutaen i en medlemsstat utenfor euroområdet, herunder kreditt- og pengeoverføringer. For alle andre betalinger, som for eksempel betalinger iverksatt av eller gjennom en betalingsmottaker, herunder direkte debiteringer og kortbetalinger, bør samme gjennomføringsfrist på én dag gjelde dersom det ikke foreligger en uttrykkelig avtale mellom betalingstjenesteyteren og betaleren om en lengre

gjennomføringsfrist. Ovennevnte frister kan forlenges med én virkedag dersom en betalingsordre gis på papir. Det gjør det mulig å fortsette å yte betalingstjenester til de forbrukere som bare er vant til papirdokumenter. Når en ordning med direkte debitering benyttes, bør betalerens betalingstjenesteyter overføre innkrevingsordren innen de tidsfrister som er avtalt mellom betalingsmottakeren og dennes betalingstjenesteyter, slik at oppgjør kan skje på avtalt forfallsdato. I lys av at nasjonale betalingsinfrastrukturer ofte er svært effektive, og for å forhindre en eventuell reduksjon av nåværende tjenestenivåer, bør medlemsstatene, der det er hensiktsmessig, tillates å beholde eller fastsette bestemmelser om en kortere gjennomføringsfrist enn én virkedag.

- 44) Bestemmelsene om betaling av det fulle beløpet og om gjennomføringsfrist bør utgjøre god praksis når en av tjenesteyterne ikke befinner seg i Fellesskapet.
- 45) Det er svært viktig for betalingstjenesteytere å kjenne til de virkelige kostnadene og gebyrene for betalingstjenester for å kunne foreta sine valg. Derfor bør det ikke tillates bruk av prisfastsettelsesmetoder som ikke er åpne, ettersom det er en allmenn oppfatning at slike metoder gjør det ytterst vanskelig for brukere å bestemme den virkelige prisen på betalingstjenesten. Særlig bør bruken av valuteringsdatoer til skade for brukeren ikke være tillatt.
- 46) For at betalingssystemet skal fungere smidig og effektivt må brukeren kunne stole på at betalingstjenesteyteren utfører betalingstransaksjonen riktig og innen den avtalte fristen. Normalt har betalingstjenesteyteren forutsetninger for å vurdere de risikoene som betalingstransaksjonen medfører. Det er betalingstjenesteyteren som stiller betalingssystemet til rådighet, inngår avtaler om tilbakekalling av midler som er feilaktig plassert, og i de fleste tilfeller bestemmer hvilke formidlere som bidrar til å utføre betalingstransaksjonen. I lys av disse betraktningene er det helt berettiget, bortsett fra under unormale og uforutsette omstendigheter, å pålegge betalingstjenesteyteren ansvar for utførelsen av en betalingstransaksjon som denne har tatt imot fra brukeren, med unntak av betalingsmottakerens betalingstjenesteyters handlinger og utelatelser, som bare betalingsmottakeren er ansvarlig for. For at betaleren imidlertid ikke skal være uten vern i usannsynlige situasjoner der det kan være uavklart (*non liquet*) om betalingsbeløpet ble mottatt i tide av betalingsmottakerens betalingstjenesteyter eller ikke, bør den tilsvarende bevisbyrden ligge hos betalerens betalingstjenesteyter. Som regel kan det forventes at formidlerinstitusjonen, vanligvis et «nøytralt» organ som en sentralbank eller en klareringsentral som overfører betalingsbeløpet fra den avsendende til den mottakende betalingstjenesteyter, vil lagre kontoopplysningene og kunne stille dem til rådighet dersom det er nødvendig. Når betalingsbeløpet er

kreditert den mottakende betalingstjenesteyterens konto, bør betalingsmottakeren umiddelbart ha et krav mot sin betalingstjenesteyter for kreditering av sin konto.

- 47) Betalerens betalingstjenesteyter bør påta seg ansvar for at betalingen utføres riktig, særlig med hensyn til betalingsstransaksjonens fulle beløp og transaksjonens gjennomføringsfrist, samt fullt ansvar for eventuelt mislighold hos andre parter i betalingskjeden fram til betalingsmottakerens konto. Som et resultat av dette ansvaret bør betalerens betalingstjenesteyter, når det fulle beløpet ikke krediteres betalingsmottakerens betalingstjenesteyter, korrigere betalingsstransaksjonen eller snarest mulig tilbakebetale det aktuelle transaksjonsbeløpet til betaleren, uten at dette berører andre krav som kan bli framsatt i samsvar med nasjonal lovgivning. Dette direktiv bør gjelde bare for avtaleforpliktelser og ansvarsforhold mellom betalingstjenestebrukeren og dennes betalingstjenesteyter. For at kredittoverføringer og andre betalingstjenester skal fungere tilfredsstillende, kreves det imidlertid at betalingstjenesteytere og deres formidlere, som for eksempel betalingsbehandlere, har avtaler der deres gjensidige rettigheter og plikter er fastsatt. Spørsmål om ansvar utgjør en vesentlig del av disse avtalene. For å sikre tilliten mellom betalingstjenesteytere og formidlere som deltar i en betalingsstransaksjon, må det garanteres rettssikkerhet slik at en ikke-ansvarlig betalingstjenesteyter kompenseres for tap eller beløp som er utbetalt i henhold til bestemmelsene om ansvar i dette direktiv. Ytterligere rettigheter og detaljer om innholdet av regressen og hvordan krav mot den betalingstjenesteyter eller formidler som har forårsaket en mangelfull betalingsstransaksjon, skal behandles, bør fastsettes ved avtale.
- 48) Det bør være mulig for betalingstjenesteyteren entydig å angi de opplysningene som kreves for å utføre en betalingsordre riktig. For å unngå oppsplitting og for ikke å sette innføringen av integrerte betalingssystemer i Fellesskapet på spill, bør medlemsstatene imidlertid ikke kunne kreve at det benyttes en særlig identifikasjon for betalingsstransaksjoner. Dette bør imidlertid ikke hindre medlemsstatene i å kreve at betalerens betalingstjenesteyter viser behørig aktsomhet og, når det er teknisk mulig og ikke krever at det gripes inn manuelt, kontrollere at den entydige identifikasjonen stemmer og, dersom den entydige identifikasjonen viser seg ikke å stemme, avviser betalingsordren og underretter betaleren om dette. Betalingstjenesteyterens ansvar bør være begrenset til riktig utførelse av betalingsstransaksjonen i samsvar med betalingsordren fra betalingstjenestebrukeren.
- 49) For å lette en effektiv forebygging av bedragerier og bekjempe betalingsbedragerier i hele Fellesskapet bør det innføres bestemmelser om effektiv utveksling av opplysninger mellom betalingstjenesteytere som bør tillates å samle inn, behandle og utveksle personopplysninger om de personer som er innblandet i betalingsbedragerier. All denne virksomheten bør utføres

i samsvar med europaparlaments- og rådsdirektiv 95/46/EF av 24. oktober 1995 om vern av fysiske personer i forbindelse med behandling av personopplysninger og om fri utveksling av slike opplysninger⁽¹⁾.

- 50) Det er nødvendig å sikre en effektiv håndheving av bestemmelsene i nasjonal lovgivning vedtatt i henhold til dette direktiv. Det bør derfor innføres egnede framgangsmåter som gjør det mulig å fremme klage mot betalingstjenesteytere som ikke overholder disse bestemmelsene, og sikre at det ved behov ilegges sanksjoner som er virkningsfulle, står i forhold til overtredelsen og virker avskrekkende.
- 51) Uten at det berører kundenes rett til bringe sin sak inn for domstolene bør medlemsstatene sikre en lett tilgjengelig ordning med lave kostnader for utenrettslig løsning av tvister mellom betalingstjenesteytere og forbrukere som oppstår i forbindelse med de rettigheter og plikter som er fastsatt i dette direktiv. Artikkel 5 nr. 2 i Roma-konvensjonen om hvilken lovgivning som får anvendelse på avtaleforpliktelser⁽²⁾ sikrer at det vern som forbrukere har i henhold til ufravikelige rettsregler i den stat der de har sitt vanlige bosted, ikke kan tilsidesettes av eventuelle avtalevilkår om hvilken lovgivning som får anvendelse.
- 52) Medlemsstatene bør avgjøre om de vedkommende myndigheter som er utpekt til å gi tillatelse til betalingsinstitusjoner, også kan være vedkommende myndigheter for utenrettslige ordninger for klager og tvisteløsning.
- 53) Dette direktiv bør ikke berøre bestemmelser i nasjonal lovgivning om ansvar for unøyaktige formuleringer eller feil ved overføring av opplysninger.
- 54) Ettersom det er nødvendig å kontrollere at dette direktiv fungerer på en effektiv måte og å overvåke utviklingen fram mot opprettelsen av et felles marked for betalinger, bør Kommisjonen framlegge en rapport tre år etter utløpet av fristen for innarbeiding av dette direktiv i nasjonal lovgivning. Med tanke på integrering av finanstjenester på verdensplan og harmonisert forbrukervern også utover dette direktivs effektive virkemåte, bør de viktige punktene i gjennomgåelsen være det mulige behovet for å utvide virkeområdet til å omfatte valutaer utenfor EU og betalingsstransaksjoner der bare en av flere betalingstjenester befinner seg i Fellesskapet.
- 55) Ettersom bestemmelsene i dette direktiv erstatter bestemmelsene i direktiv 97/5/EF, bør nevnte direktiv oppheves.
- 56) Det er nødvendig å fastsette nærmere regler for bedragerisk bruk av betalingskort, et område som nå omfattes av europaparlaments- og rådsdirektiv 97/7/EF av 20. mai

⁽¹⁾ EFT L 281 av 23.11.1995, s. 31. Direktivet endret ved forordning (EF) nr. 1882/2003 (EUT L 284 av 31.10.2003, s. 1).

⁽²⁾ EFT C 27 av 26.1.1998, s. 34.

1997 om forbrukervern ved fjernsalgsavtaler⁽¹⁾ og direktiv 2002/65/EF. Disse direktivene bør derfor endres.

- 57) Ettersom finansinstitusjoner i henhold til direktiv 2006/48/EF ikke er underlagt de regler som gjelder for kredittinstitusjoner, bør de underlegges samme krav som betalingsinstitusjoner, slik at de kan yte betalingstjenester i Fellesskapet. Direktiv 2006/48/EF bør derfor endres.
- 58) Ettersom pengeoverføringer i dette direktiv er definert som en betalingstjeneste som krever tillatelse for en betalingsinstitusjon eller registrering for en fysisk eller juridisk person som er omfattet av en unntaksbestemmelse under visse omstendigheter som fastsatt i dette direktiv, bør europaparlaments- og rådsdirektiv 2005/60/EF av 26. oktober 2005 om tiltak for å hindre at det finansielle system brukes til hvitvasking og finansiering av terrorisme⁽²⁾ endres.
- 59) Av hensyn til rettssikkerheten er det hensiktsmessig å innføre overgangsordninger som gir personer som har påbegynt sin virksomhet som betalingsinstitusjon i samsvar med gjeldende nasjonal lovgivning før dette direktiv trådte i kraft, mulighet til å fortsette denne virksomheten i vedkommende medlemsstat i en nærmere fastsatt periode.
- 60) Ettersom målet for dette direktiv, som er å opprette et felles marked for betalingstjenester, ikke kan nås i tilstrekkelig grad av medlemsstatene ettersom det krever harmonisering av en rekke forskjellige gjeldende regler i de ulike medlemsstatenes rettssystemer, og derfor bedre kan nås på fellesskapsplan, kan Fellesskapet treffe tiltak i samsvar med nærhetsprinsippet som fastsatt i traktatens artikkel 5. I samsvar med forholdsmessighetsprinsippet fastsatt i nevnte artikkel går dette direktiv ikke lenger enn det som er nødvendig for å nå dette målet.
- 61) De tiltak som er nødvendige for gjennomføringen av dette direktiv, bør vedtas i samsvar med rådsbeslutning 1999/468/EF av 28. juni 1999 om fastsettelse av nærmere regler for utøvelsen av den gjennomføringsmyndighet som er gitt Kommisjonen⁽³⁾.
- 62) Kommisjonen bør særlig ha myndighet til å vedta gjennomføringsbestemmelser for å ta hensyn til den teknologiske utvikling og markedsutviklingen. Ettersom disse tiltakene er allmenne og har som formål å endre

ikke-grunnleggende bestemmelser i dette direktiv, bør de vedtas etter framgangsmåten med forskriftskomite med kontroll fastsatt i artikkel 5a i beslutning 1999/468/EF.

- 63) I samsvar med nr. 34 i den tverrinstitusjonelle avtalen om bedre regelverksutforming⁽⁴⁾ oppfordres medlemsstatene til, for eget formål og i Fellesskapets interesse, å utarbeide og offentliggjøre egne tabeller som så langt det er mulig viser sammenhengen mellom dette direktiv og innarbeidingstiltakene —

VEDTATT DETTE DIREKTIV:

AVDELING I

FORMÅL, VIRKEOMRÅDE OG DEFINISJONER

Artikkel 1

Formål

1. I dette direktiv fastsettes regler for hvordan medlemsstatene skal skjelve mellom følgende seks kategorier av betalingstjenesteytere:

- kredittinstitusjoner i henhold til artikkel 4 nr. 1 bokstav a) i direktiv 2006/48/EF,
- institusjoner for elektroniske penger i henhold til artikkel 1 nr. 3 bokstav a) i direktiv 2000/46/EF,
- postgirokontorer som i henhold til nasjonal lovgivning har rett til å yte betalingstjenester,
- betalingsinstitusjoner i henhold til dette direktiv,
- Den europeiske sentralbank og nasjonale sentralbanker når disse ikke opptrer i egenskap av monetære myndigheter eller andre offentlige myndigheter, og
- medlemsstatene eller deres regionale eller lokale myndigheter når disse ikke opptrer i egenskap av offentlige myndigheter.

2. I dette direktiv fastsettes også regler for åpenhet om vilkår og opplysningskrav for betalingstjenester samt for betalingstjenestebrukernes og betalingstjenesteyternes respektive rettigheter og plikter ved yting av betalingstjenester som fast yrkes- eller forretningsvirksomhet.

Artikkel 2

Virkeområde

1. Dette direktiv får anvendelse på betalingstjenester som ytes i Fellesskapet. Med unntak av artikkel 73 får avdeling III og IV anvendelse bare dersom både betalerens betalingstjenesteyter og betalingsmottakerens betalingstjenesteyter, eller den eneste betalingstjenesteyteren i betalingstransaksjonen, befinner seg i Fellesskapet.

⁽¹⁾ EFT L 144 av 4.6.1997, s. 19. Direktivet sist endret ved direktiv 2005/29/EF.

⁽²⁾ EUT L 309 av 25.11.2005, s. 15.

⁽³⁾ EFT L 184 av 17.7.1999, s. 23. Direktivet endret ved beslutning 2006/512/EF (EUT L 200 av 22.7.2006, s. 11).

⁽⁴⁾ EUT C 321 av 31.12.2003, s. 1.

2. Avdeling III og IV får anvendelse på betalingstjenester i euro eller i valutaen til en medlemsstat utenfor euroområdet.

3. Medlemsstatene kan unnta de institusjoner som er omhandlet i artikkel 2 i direktiv 2006/48/EF, fra anvendelsen av alle eller en del av bestemmelsene i dette direktiv, med unntak av institusjonene omhandlet i første og annet strekpunkt i nevnte artikkel.

Artikkel 3

Unntak fra virkeområdet

Dette direktiv får ikke anvendelse på

- a) betalingstransaksjoner som foretas utelukkende i kontanter, direkte fra betaleren til betalingsmottakeren, uten medvirkning av en formidler,
- b) betalingstransaksjoner fra betaleren til betalingsmottakeren gjennom en handelsagent som har tillatelse til å forhandle fram eller slutføre salg eller kjøp av varer eller tjenester på vegne av betaleren eller betalingsmottakeren,
- c) yrkesmessig fysisk transport av sedler og mynter, herunder innsamling, behandling og levering av disse,
- d) betalingstransaksjoner som består i ikke-yrkesmessig innsamling og levering av kontanter innenfor rammen av ideell eller veldedig virksomhet,
- e) tjenester der betalingsmottakeren forsyner betaleren med kontanter som del av en betalingstransaksjon etter uttrykkelig anmodning fra betalingstjenestebrukeren like før betalingstransaksjonen gjennomføres ved betaling for kjøp av varer eller tjenester,
- f) pengevekslingsvirksomhet, det vil si kontanttransaksjoner, der midlene ikke holdes på en betalingskonto,
- g) betalingstransaksjoner basert på et av følgende dokumenter trukket på betalingstjenesteyteren med sikte på å stille midler til rådighet for betalingsmottakeren:
  - i) papirsjekker i samsvar med Genève-konvensjonen av 19. mars 1931 om vedtakelse av enhetlige lover for sjekker,
  - ii) papirsjekker tilsvarende dem som er omhandlet i punkt i), som er underlagt lovgivningen i medlemsstater som ikke er part i Genève-konvensjonen av 19. mars 1931 om vedtakelse av enhetlige lover for sjekker,
  - iii) papirbaserte veksler i samsvar med Genève-konvensjonen av 7. juni 1930 om vedtakelse av enhetlige lover for veksler og egenveksler,
  - iv) papirbaserte veksler tilsvarende dem som er omhandlet i punkt iii), som er underlagt lovgivningen i medlemsstater som ikke er part i Genève-konvensjonen av 7. juni 1930 om vedtakelse av enhetlige lover for veksler og egenveksler,
  - v) papirbaserte kuponger,
  - vi) papirbaserte reisesjekker eller
  - vii) papirbaserte postanvisninger som definert av Verdenspostforeningen,
- h) betalingstransaksjoner som gjennomføres innenfor et system for oppgjør av betalinger eller verdipapirer mellom oppgjørsforetak, sentrale motparter, klareringsentraler og/eller sentralbanker og andre deltakere i systemet, samt betalingstjenesteytere, uten at dette berører artikkel 28,
- i) betalingstransaksjoner knyttet til forvaltning av verdipapirer, herunder utbytte, inntekter eller andre utdelinger, eller innløsning eller salg, som foretas av personer som omhandlet i bokstav h) eller av investeringsforetak, kredittinstitusjoner, foretak for kollektiv investering eller kapitalforvaltningsselskaper som yter investeringstjenester, og alle andre enheter som har tillatelse til å ha finansielle instrumenter,
- j) tjenester som leveres av ytere av tekniske tjenester til støtte for betalingstjenesteytingen, uten at disse på noe tidspunkt kommer i besittelse av de midler som skal overføres, herunder behandling og lagring av data, tillitsskapende tjenester og integritetsvern, autentisering av data og enheter, levering av nett for informasjonsteknologi (IT) og kommunikasjonsnett, levering og vedlikehold av terminaler og innretninger som benyttes til betalingstjenester,
- k) tjenester basert på instrumenter som kan benyttes til å erverve varer eller tjenester bare i de lokalene som benyttes av utstederen, eller i henhold til en forretningsavtale med utstederen, enten innenfor et avgrenset nett av tjenesteytere eller for et begrenset utvalg av varer eller tjenester,
- l) betalingstransaksjoner som utføres ved hjelp av telekommunikasjonsutstyr eller en annen digital innretning eller IT-innretning, der de kjøpte varene eller tjenestene leveres til og skal anvendes ved hjelp av telekommunikasjonsutstyr eller en annen digital innretning eller IT-innretning, forutsatt at operatøren av telekommunikasjonsutstyret, den digitale innretningen eller IT-innretningen ikke opptrer bare som formidler mellom betalingstjenesteyteren og leverandøren av varene og tjenestene,
- m) betalingstransaksjoner som gjennomføres mellom betalingstjenesteytere, deres agenter eller filialer for egen regning,
- n) betalingstransaksjoner mellom et morforetak og dets datterforetak eller mellom datterforetak av samme morforetak, uten at noen annen betalingstjenesteyter enn et foretak i samme konsern medvirker som formidler, eller

- o) tjenester som gjelder uttak av kontanter i kontantautomater på vegne av en eller flere kortutstedere, der tjenesteyteren ikke er part i rammeavtalen med kunden som tar ut penger fra en betalingskonto, og ikke yter andre betalingstjenester som oppført i vedlegget.

Artikkel 4

Definisjoner

I dette direktiv menes med:

1. «hjemstat» enten
  - i) den medlemsstat der betalingstjenesteyteren har sitt forretningskontor, eller
  - ii) dersom betalingstjenesteyteren i henhold til nasjonal lovgivning ikke har noe forretningskontor, den medlemsstat der denne har sitt hovedkontor,
2. «vertsstat» en annen medlemsstat enn hjemstaten, der en betalingstjenesteyter har en agent eller en filial eller yter betalingstjenester,
3. «betalingstjeneste» enhver forretningsvirksomhet som er oppført i vedlegget,
4. «betalingsinstitusjon» en juridisk person som har fått tillatelse i samsvar med artikkel 10 til å yte og utføre betalingstjenester i Fellesskapet,
5. «betalingstransaksjon» en handling som iverksettes av betaleren eller betalingsmottakeren for å innbetale, overføre eller ta ut midler, uten hensyn til eventuelle underliggende forpliktelser mellom betaleren og betalingsmottakeren,
6. «betalingssystem» et system for overføring av midler med formelle og standardiserte rutiner og felles regler for behandling, klarering og/eller oppgjør av betalingstransaksjoner,
7. «betaler» en fysisk eller juridisk person som er innehaver av en betalingskonto og tillater en betalingsordre fra denne kontoen, eller, dersom det ikke finnes noen betalingskonto, en fysisk eller juridisk person som gir en betalingsordre,
8. «betalingsmottaker» en fysisk eller juridisk person som skal bli mottaker av midlene som inngår i en betalingstransaksjon,
9. «betalingstjenesteyter» organer som omhandlet i artikkel 1 nr. 1 samt juridiske og fysiske personer som omfattes av unntaket i henhold til artikkel 26,
10. «betalingstjenestebruker» en fysisk eller juridisk person som bruker en betalingstjeneste enten som betaler eller som betalingsmottaker, eller begge deler,
11. «forbruker» en fysisk person som innenfor rammen av de betalingstjenesteavtaler som omfattes av dette direktiv, opptrer med et formål som ligger utenfor vedkommendes forretnings- eller yrkesvirksomhet,
12. «rammeavtale» en avtale om betalingstjenester som regulerer den framtidige gjennomføringen av enkeltstående og gjentatte betalingstransaksjoner, og som kan inneholde forpliktelser og vilkår for å opprette en konto,
13. «pengeoverføring» en betalingstjeneste der det mottas midler fra en betaler uten at det opprettes en betalingskonto i betalernes eller betalingsmottakerens navn, utelukkende med sikte på å overføre et tilsvarende beløp til en betalingsmottaker eller en annen betalingstjenesteyter som opptrer på betalingsmottakerens vegne, og/eller der midlene tas imot på betalingsmottakerens vegne og stilles til rådighet for denne,
14. «betalingskonto» en konto som er opprettet i en eller flere betalingstjenestebrukeres navn, og som brukes til å gjennomføre betalingstransaksjoner,
15. «midler» pengesedler og mynter, kontopenger og elektroniske penger som definert i artikkel 1 nr. 3 bokstav b) i direktiv 2000/46/EF,
16. «betalingsordre» enhver instruks som en betaler eller betalingsmottaker gir til sin betalingstjenesteyter om å utføre en betalingstransaksjon,
17. «valuteringsdato» et referansetidspunkt som benyttes av en betalingstjenesteyter for å beregne renter på midlene som belastes eller godskrives en betalingskonto,
18. «referansevekslingskurs» den vekslingskurs som benyttes som grunnlag for å beregne en valutaveksling, og som gjøres tilgjengelig av betalingstjenesteyteren eller stammer fra en offentlig tilgjengelig kilde,
19. «autentisering» en framgangsmåte som gjør det mulig for betalingstjenesteyteren å kontrollere bruken av et bestemt betalingsinstrument, herunder dets personlige sikkerhetsinnretninger,
20. «referanserentesats» den rentesats som benyttes som grunnlag for å beregne den renten som skal benyttes, og som stammer fra en offentlig tilgjengelig kilde som kan kontrolleres av begge parter i en betalingstjenesteavtale,
21. «entydig identifikasjon» en kombinasjon av bokstaver, tall eller symboler som betalingstjenesteyteren oppgir til betalingstjenestebrukeren, og som betalingstjenestebrukeren skal benytte for entydig å identifisere den andre betalingstjenestebrukeren og/eller dennes betalingskonto i forbindelse med en betalingstransaksjon,

22. «agent» en fysisk eller juridisk person som opptrer på vegne av en betalingsinstitusjon ved yting av betalingstjenester,
23. «betalingsinstrument» enhver personlig innretning og/eller ethvert sett av framgangsmåter som er avtalt mellom betalingstjenestebrukeren og betalingstjenesteyteren, og som benyttes av betalingstjenestebrukeren for å iverksette en betalingsordre,
24. «fjernkommunikasjonsmiddel» ethvert middel som kan benyttes til å inngå en betalingstjenesteavtale uten at betalingstjenesteyteren og betalingstjenestebrukeren er fysisk til stede samtidig,
25. «varig medium» enhver innretning som gjør det mulig for en betalingstjenestebruker å lagre opplysninger som er rettet til vedkommende personlig, på en måte som gjør dem tilgjengelige for bruk i framtiden, i et tidsrom som er tilpasset formålet med opplysningene, og som gir mulighet til uendret gjengivelse av de lagrede opplysningene,
26. «svært lite foretak» et foretak som på tidspunktet for inngåelsen av betalingstjenesteavtalen er et foretak som definert i artikkel 1 og artikkel 2 nr. 1 og 3 i vedlegget til rekommendasjon 2003/361/EF,
27. «virkedag» en dag da betalerens eller betalingsmottakerens betalingstjenesteyter, som medvirker til gjennomføringen av en betalingstransaksjon, holder åpent som påkrevd for slik gjennomføring,
28. «direkte debitering» en betalingstjeneste for belastning av en betalers betalingskonto, der en betalingstransaksjon iverksettes av betalingsmottakeren på grunnlag av betalerens samtykke gitt til betalingsmottakeren, til betalingsmottakerens betalingstjenesteyter eller til betalerens egen betalingstjenesteyter,
29. «filial» et annet forretningssted enn hovedkontoret, som er en del av en betalingsinstitusjon, som er uten selvstendig rettsevne og som direkte utfører, helt eller delvis, de transaksjoner som inngår i en betalingsinstitusjons virksomhet. Alle forretningssteder som er opprettet i samme medlemsstat av en betalingsinstitusjon med hovedkontor i en annen medlemsstat, skal anses som en enkelt filial,
30. «konsern» en gruppe av foretak som består av et morforetak, dets datterforetak og de foretak som morforetaket eller datterforetakene har en eierandel i, samt foretak som har tilknytning til hverandre som omhandlet i artikkel 12 nr. 1 i direktiv 83/349/EØF.

AVDELING II

BETALINGSTJENESTEYTERE*KAPITTEL 1***Betalingsinstitusjoner**

Avsnitt 1

Alminnelige regler*Artikkel 5***Søknad om tillatelse**

For å få tillatelse som betalingsinstitusjon skal det legges fram en søknad for vedkommende myndigheter i hjemstaten, sammen med

- a) en virksomhetsplan der det blant annet angis hvilken type betalingstjeneste som er planlagt,
- b) en forretningsplan, herunder en budsjettprognose for de første tre regnskapsårene, som viser at søkeren er i stand til å benytte de systemer, ressurser og framgangsmåter som er hensiktsmessige for en forsvarlig drift,
- c) dokumentasjon om at betalingsinstitusjonen har den startkapital som er fastsatt i artikkel 6,
- d) for betalingsinstitusjoner omhandlet i artikkel 9 nr. 1, en beskrivelse av hvilke tiltak som er truffet for å sikre betalingstjenestebrukeres midler i samsvar med artikkel 9,
- e) en beskrivelse av søkerens ordninger for foretaksstyring og internkontroll, herunder framgangsmåter for forvaltning, risikohåndtering og regnskapsføring, som viser at disse foretaksstyrings- og kontrollordningene samt framgangsmåtene er riktig avpasset, hensiktsmessige, forsvarlige og tilstrekkelige,
- f) en beskrivelse av internkontrollordningene som søkeren har innført for å oppfylle forpliktelsene med hensyn til hvitvasking av penger og finansiering av terrorisme i henhold til direktiv 2005/60/EF og europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1781/2006 av 15. november 2006 om opplysninger om betaleren som skal følge med pengeoverføringer⁽¹⁾,
- g) en beskrivelse av søkerens organisasjonsstruktur, herunder eventuelt en beskrivelse av forventet bruk av agenter og filialer, samt en beskrivelse av avtaler om utsetting og av søkerens deltaking i et nasjonalt eller internasjonalt betalingssystem,
- h) identiteten til de personer som direkte eller indirekte innehar kvalifiserende eierandeler i henhold til artikkel 4 nr. 11 i direktiv 2006/48/EF i søkeren, størrelsen på deres respektive eierandeler og dokumentasjon om deres egnethet, idet det tas hensyn til behovet for å sikre sunn og forsvarlig ledelse av en betalingsinstitusjon,

⁽¹⁾ EUT L 345 av 8.12.2006, s. 1.

- i) identiteten til medlemmer av ledelsen og personer med ansvar for forvaltning av betalingsinstitusjonen og, der det er relevant, personer med ansvar for forvaltning av betalingsinstitusjonens betalingstjenestevirksomhet, samt dokumentasjon om at de har god vandel og i henhold til betalingsinstitusjonens hjemstat har den kunnskap og erfaring som er nødvendig for å utføre betalingstjenester,
- j) dersom det er relevant, identiteten til revisorer og revisjonsselskaper som definert i europaparlaments- og rådsdirektiv 2006/43/EF av 17. mai 2006 om lovfestet revisjon av årsregnskap og konsernregnskap⁽¹⁾,
- k) søkerens rettslige status og vedtekter, og
- l) adressen til søkerens hovedkontor.

Med hensyn til bokstav d), e) og g) skal søkeren gi en beskrivelse av sine revisjonsordninger og de organisatoriske ordningene som er innført med sikte på å treffe alle rimelige tiltak for å verne sine brukeres interesser og sikre kontinuitet og pålitelighet ved yting av betalingstjenester.

Artikkel 6

Startkapital

Medlemsstatene skal kreve at betalingsinstitusjoner på tidspunktet for tillatelsen har startkapital som består av de poster som er definert i artikkel 57 bokstav a) og b) i direktiv 2006/48/EF, som følger:

- a) dersom betalingsinstitusjonen yter bare den betalingstjenesten som er oppført i nr. 6 i vedlegget, skal dens kapital ikke på noe tidspunkt være mindre enn 20 000 euro,
- b) dersom betalingsinstitusjonen yter den betalingstjenesten som er oppført i nr. 7 i vedlegget, skal dens kapital ikke på noe tidspunkt være mindre enn 50 000 euro, og
- c) dersom betalingsinstitusjonen yter noen av de betalingstjenestene som er oppført i nr. 1-5 i vedlegget, skal dens kapital ikke på noe tidspunkt være mindre enn 125 000 euro.

Artikkel 7

Ansvarlig kapital

1. Betalingsinstitusjoners ansvarlige kapital, som definert i artikkel 57-61, 63, 64 og 66 i direktiv 2006/48/EF, kan ikke utgjøre mindre enn det høyeste av de beløp som kreves i henhold til artikkel 6 eller 8 i dette direktiv.

2. Medlemsstatene skal treffe nødvendige tiltak for å hindre anvendelse flere ganger av poster som kan inngå i ansvarlig kapital, når betalingsinstitusjonen tilhører samme konsern som en annen betalingsinstitusjon eller kredittinstitusjon eller et annet investeringsforetak, kapitalforvaltningsselskap eller forsikringsforetak. Dette nummer får også anvendelse når en betalingsinstitusjon er av blandet art og utøver annen virksomhet enn å yte de betalingstjenester som er oppført i vedlegget.

3. Dersom vilkårene i artikkel 69 i direktiv 2006/48/EF er oppfylt, kan medlemsstatene eller deres vedkommende myndigheter velge ikke å anvende artikkel 8 i dette direktiv på betalingsinstitusjoner som omfattes av det konsoliderte tilsyn med hovedkredittinstitusjonen i henhold til direktiv 2006/48/EF.

Artikkel 8

Beregning av ansvarlig kapital

1. Uten hensyn til kravene til startkapital i artikkel 6 skal medlemsstatene kreve at betalingsinstitusjonene til enhver tid har en ansvarlig kapital beregnet etter en av følgende tre metoder, som fastsatt av vedkommende myndigheter i samsvar med nasjonal lovgivning:

Metode A

Betalingsinstitusjonens ansvarlige kapital skal tilsvare minst 10 % av det foregående års faste kostnader. Vedkommende myndigheter kan tilpasse dette krav ved vesentlige endringer i en betalingsinstitusjons virksomhet i forhold til det foregående år. Dersom en betalingsinstitusjon har utøvd sin virksomhet i mindre enn ett år på beregningstidspunktet, skal kravet være at betalingsinstitusjonens ansvarlige kapital skal tilsvare minst 10 % av de tilsvarende faste kostnadene som inngår i forretningsplanen, med mindre vedkommende myndigheter krever en justering av planen.

Metode B

Betalingsinstitusjonens ansvarlige kapital skal tilsvare minst summen av følgende poster multiplisert med skaleringsfaktor k definert i nr. 2, der betalingsvolum (BV) utgjør en tolvdel av det samlede beløp for de betalingstransaksjonene som betalingsinstitusjonen gjennomførte i foregående år:

- a) 4,0 % av den del av BV som ikke overstiger 5 millioner euro,
pluss
- b) 2,5 % av den del av BV over 5 millioner euro som ikke overstiger 10 millioner euro,
pluss
- c) 1 % av den del av BV over 10 millioner euro som ikke overstiger 100 millioner euro,
pluss

⁽¹⁾ EUT L 157 av 9.6.2006, s. 87.

d) 0,5 % av den del av BV over 100 millioner euro som ikke overstiger 250 millioner euro,

pluss

e) 0,25 % av den del av BV som overstiger 250 millioner euro.

Metode C

Betalingsinstitusjonens ansvarlige kapital skal tilsvare minst den relevante indikator definert i bokstav a) multiplisert med den multiplikasjonsfaktor som er definert i bokstav b), og med skaleringsfaktor k definert i nr. 2.

a) Relevant indikator er summen av følgende:

- renteinntekter,
- rentekostnader,
- mottatt provisjon og mottatte honorarer, og
- andre driftsinntekter.

Hver post skal inkluderes i summen med positivt eller negativt fortegn. Inntekter fra ekstraordinære eller uregelmessige poster kan ikke benyttes ved beregning av relevant indikator. Utgifter til utsetting av tjenester som utføres av tredjemann, kan redusere den relevante indikator dersom utgiftene innkreves av et foretak som er underlagt tilsyn i henhold til dette direktiv. Relevant indikator skal beregnes på grunnlag av tolv måneders observasjonen ved avslutningen av foregående regnskapsår. Relevant indikator skal beregnes for foregående regnskapsår. Ansvarlig kapital som er beregnet etter metode C, skal likevel ikke utgjøre mindre enn 80 % av gjennomsnittet av de tre foregående regnskapsårene for den relevante indikator. Når reviderte tall ikke er tilgjengelige, kan estimater benyttes.

b) Multiplikasjonsfaktoren skal være

- i) 10 % av den del av den relevante indikator som ikke overstiger 2,5 millioner euro,
- ii) 8 % av den del av den relevante indikator som overstiger 2,5 millioner euro, men ikke 5 millioner euro,
- iii) 6 % av den del av den relevante indikator som overstiger 5 millioner euro, men ikke 25 millioner euro,
- iv) 3 % av den del av den relevante indikator som overstiger 25 millioner euro, men ikke 50 millioner euro,
- v) 1,5 % over 50 millioner euro.

2. Den skaleringsfaktor k som skal benyttes i metode B og C, skal være

- a) 0,5 dersom betalingsinstitusjonen yter bare den betalingstjenesten som er oppført i nr. 6 i vedlegget,
- b) 0,8 dersom betalingsinstitusjonen yter den betalingstjenesten som er oppført i nr. 7 i vedlegget,
- c) 1,0 dersom betalingsinstitusjonen yter en av de betalingstjenestene som er oppført i nr. 1-5 i vedlegget.

3. Vedkommende myndigheter kan, på grunnlag av en vurdering av betalingsinstitusjonens risikohåndteringsprosesser, tapsrisikodatabase og internkontrollordninger, kreve at betalingsinstitusjonen har en ansvarlig kapital som er opptil 20 % større enn det beløp som ville blitt resultatet ved anvendelse av metoden valgt i samsvar med nr. 1, eller tillate at betalingsinstitusjonens ansvarlige kapital er opptil 20 % mindre enn det beløp som ville blitt resultatet ved anvendelse av metoden valgt i samsvar med nr. 1.

Artikkel 9

Krav til sikring av midler

1. Medlemsstatene eller vedkommende myndigheter skal kreve at en betalingsinstitusjon som yter noen av de betalingstjenestene som er oppført i vedlegget, og samtidig driver annen forretningsvirksomhet som omhandlet i artikkel 16 nr. 1 bokstav c), skal sikre midler som er mottatt fra betalingstjenestebrukere eller gjennom en annen betalingstjenesteyter for å utføre betalingstransaksjoner, på følgende måter:

Enten skal midlene

- a) ikke på noe tidspunkt blandes sammen med midlene til andre fysiske eller juridiske personer enn betalingstjenestebrukerne som midlene innehas for, og skal, dersom midlene fortsatt innehas av betalingsinstitusjonen, men ennå ikke er overlevert til betalingsmottakeren eller overført til en annen betalingstjenesteyter innen slutten av den virkedag som følger etter den dag midlene ble mottatt, settes inn på en særskilt konto i en kredittinstitusjon eller investeres i sikre, likvide eiendeler med lav risiko som fastsatt av vedkommende myndigheter i hjemstaten, og
- b) i samsvar med nasjonal lovgivning og i betalingstjenestebrukernes interesse vernes mot krav fra betalingsinstitusjonens øvrige kreditorer, særlig i tilfelle av insolvens, eller
- c) omfattes av en forsikringspolise eller en annen sammenlignbar garanti fra et forsikringsselskap eller en kredittinstitusjon som ikke tilhører samme konsern som betalingsinstitusjonen selv, for et beløp som tilsvare det beløp som ville blitt holdt atskilt i mangel av nevnte forsikringspolise eller en annen sammenlignbar garanti, og som skal utbetales dersom betalingsinstitusjonen ikke er i stand til å oppfylle sine finansielle forpliktelser.

2. Dersom en betalingsinstitusjon er pålagt å sikre midler i henhold til nr. 1, og en del av disse midlene skal benyttes til framtidige betalingstransaksjoner og det resterende beløpet skal benyttes til andre tjenester enn betalingstjenester, skal den delen av midlene som skal benyttes til framtidige betalingstransaksjoner, også omfattes av kravene i nr. 1. Dersom denne delen varierer i størrelse eller er ukjent på forhånd, kan medlemsstatene tillate at betalingsinstitusjoner anvender dette nummer på grunnlag av en representativ del som antas å skulle benyttes til betalingstjenester, forutsatt at en slik representativ del med rimelighet kan anslås på grunnlag av historiske opplysninger og godtgjøres overfor vedkommende myndigheter.

3. Medlemsstatene eller vedkommende myndigheter kan kreve at betalingsinstitusjoner som ikke driver annen forretningsvirksomhet som omhandlet i artikkel 16 nr. 1 bokstav c), også skal oppfylle sikringskravene i nr. 1 i denne artikkel.

4. Medlemsstatene eller vedkommende myndigheter kan også begrense slike sikringskrav til midler som tilhører betalingstjenestebrukere, dersom de enkelte midlene overstiger en terskel på 600 euro.

Artikkel 10

Tildeling av tillatelse

1. Medlemsstatene skal kreve at andre foretak enn dem som er omhandlet i artikkel 1 nr. 1 bokstav a)-c), e) og f), og andre enn juridiske eller fysiske personer som omfattes av et unntak i henhold til artikkel 26, som har til hensikt å yte betalingstjenester, skal ha tillatelse som betalingsinstitusjon før de begynner å yte betalingstjenester. Tillatelse skal gis bare til en juridisk person etablert i en medlemsstat.

2. Tillatelse skal gis dersom de opplysninger og den dokumentasjon som er vedlagt søknaden, oppfyller alle krav i henhold til artikkel 5, og vedkommende myndigheter, etter å ha gjennomgått søknaden, kommer fram til en samlet positiv vurdering. Før det gis en tillatelse kan vedkommende myndigheter eventuelt rådføre seg med den nasjonale sentralbanken eller andre relevante offentlige myndigheter.

3. En betalingsinstitusjon som i henhold til nasjonal lovgivning i sin hjemstat er pålagt å ha et forretningskontor, skal ha sitt hovedkontor i samme medlemsstat som forretningskontoret.

4. Vedkommende myndigheter skal gi tillatelse bare dersom vedkommende betalingsinstitusjon, idet det tas hensyn til behovet for å sikre en sunn og forsvarlig ledelse av en betalingsinstitusjon, har solide former for foretaksstyring for sin betalingstjenestevirksomhet, noe som omfatter en klar organisasjonsstruktur med veldefinert, åpen og konsekvent ansvarsfordeling, effektive framgangsmåter for å identifisere, håndtere, overvåke og rapportere risiko som betalingsinstitusjonen er eller kan bli utsatt for, og tilstrekkelige internkontrollordninger, herunder god forvaltnings- og -regnskapspraksis; disse formene for foretaksstyring,

framgangsmåtene og ordningene skal være fyllestgjørende og stå i forhold til arten av, størrelsen på og kompleksiteten til de betalingstjenester som ytes av betalingsinstitusjonen.

5. Dersom en betalingsinstitusjon yter noen av de betalingstjenestene som er oppført i vedlegget, og samtidig driver andre typer forretningsvirksomhet, kan vedkommende myndigheter kreve at det opprettes en særskilt enhet for betalingstjenestevirksomheten dersom de deler av betalingsinstitusjonens virksomhet som ikke er betalingstjenester, svekker eller vil kunne svekke enten betalingsinstitusjonens økonomiske soliditet eller vedkommende myndigheters evne til å overvåke at betalingsinstitusjonen oppfyller alle sine forpliktelser i henhold til dette direktiv.

6. Vedkommende myndigheter skal nekte å gi tillatelse dersom de av hensyn til behovet for å sikre en sunn og forsvarlig ledelse av en betalingsinstitusjon, ikke er overbevist om at aksjeeierne eller deltakerne som har kvalifiserende eierandeler, er egnet.

7. Dersom det foreligger nære forbindelser som definert i artikkel 4 nr. 46 i direktiv 2006/48/EF mellom betalingsinstitusjonen og andre fysiske eller juridiske personer, skal vedkommende myndigheter gi tillatelse bare dersom disse forbindelsene ikke hindrer vedkommende myndigheter i å føre tilsyn.

8. Vedkommende myndigheter skal gi tillatelse bare dersom en tredjestats lover og forskrifter som gjelder for en eller flere fysiske eller juridiske personer som betalingsinstitusjonen har nære forbindelser til, eller vanskeligheter ved håndheving av nevnte lover og forskrifter, ikke hindrer dem i å utføre sine tilsynsoppgaver på en forsvarlig måte.

9. Tillatelsen skal være gyldig i alle medlemsstater og gjøre det mulig for vedkommende betalingsinstitusjon å yte betalingstjenester i hele Fellesskapet, enten i henhold til adgangen til å yte tjenester eller etableringsadgangen, forutsatt at slike tjenester er omfattet av tillatelsen.

Artikkel 11

Underretning om beslutning

Innen tre måneder etter mottak av en søknad eller, dersom søknaden er ufullstendig, av alle opplysninger som er nødvendige for å treffe beslutningen, skal vedkommende myndigheter underrette søkeren om hvorvidt tillatelsen er gitt eller avslått. Dersom en tillatelse avslås, skal dette begrunnes.

Artikkel 12

Tilbakekalling av tillatelse

1. Vedkommende myndigheter kan tilbakekalle en tillatelse utstedt til en betalingsinstitusjon bare dersom institusjonen

a) ikke gjør bruk av tillatelsen innen tolv måneder, uttrykkelig gir avkall på tillatelsen eller har opphørt å utøve sin

virksomhet i mer enn seks måneder, med mindre den berørte medlemsstat har fastsatt at tillatelsen bortfaller i slike tilfeller,

- b) har fått tillatelsen ved hjelp av uriktige erklæringer eller andre uregelmessigheter,
- c) ikke lenger oppfyller de vilkår som ble stilt for tillatelsen,
- d) ville utgjøre en trussel mot betalingssystemets stabilitet dersom det fortsatte sin betalingstjenestevirksomhet, eller
- e) omfattes av et av de andre tilfellene der nasjonal lovgivning fastsetter tilbakekalling av tillatelsen.

2. Enhver tilbakekalling av tillatelse skal begrunnes og meddeles de berørte parter.

3. Tilbakekalling av en tillatelse skal offentliggjøres.

Artikkel 13

Registrering

Medlemsstatene skal opprette et offentlig register over betalingsinstitusjoner med tillatelse, deres agenter og filialer samt over alle fysiske og juridiske personer, deres agenter og filialer, som omfattes av et unntak i henhold til artikkel 26, og over de institusjonene som er omhandlet i artikkel 2 nr. 3 som i henhold til nasjonal lovgivning har rett til å yte betalingstjenester. De skal innføres i registeret i hjemstaten.

Dette registeret skal inneholde opplysninger om de betalingstjenester som betalingsinstitusjonen har tillatelse til å yte, eller som den fysiske eller juridiske person er registrert for. Betalingsinstitusjoner med tillatelse skal være oppført i registeret atskilt fra fysiske og juridiske personer som er registrert i samsvar med artikkel 26. Registeret skal være offentlig tilgjengelig, også på Internett, og ajourføres regelmessig.

Artikkel 14

Opprettholdelse av tillatelse

Når det skjer en endring som påvirker nøyaktigheten til de opplysninger og den dokumentasjon som er gitt i samsvar med artikkel 5, skal betalingsinstitusjonen snarest mulig underrette vedkommende myndigheter i institusjonens hjemstat om dette.

Artikkel 15

Regnskaper og lovfestet revisjon

1. Direktiv 78/660/EØF og, der det er relevant, direktiv 83/349/EØF og 86/635/EØF samt europaparlaments- og rådsforordning (EF) 1606/2002 av 19. juli 2002 om anvendelse av internasjonale regnskapsstandarder⁽¹⁾ får tilsvarende anvendelse på betalingsinstitusjoner.

2. Med mindre de er unntatt i henhold til direktiv 78/660/EØF og, der det er relevant, direktiv 83/349/EØF og 86/635/EØF, skal betalingsinstitusjonenes årsregnskaper og konsoliderte regnskaper revideres av revisorer eller revisjonsselskaper i henhold til direktiv 2006/43/EF.

3. For tilsynsformål skal medlemsstatene kreve at betalingsinstitusjoner gir atskilte regnskapsopplysninger om betalingstjenester oppført i vedlegget og den virksomhet som er omhandlet i artikkel 16 nr. 1, som det skal utarbeides en revisjonsberetning for. Denne revisjonsberetningen skal, der det er relevant, utarbeides av revisorene som foretar lovfestet revisjon, eller et revisjonsselskap.

4. Forpliktelsene fastsatt i artikkel 53 i direktiv 2006/48/EF får tilsvarende anvendelse på betalingsinstitusjonenes revisorer som foretar lovfestet revisjon, eller revisjonsselskaper med hensyn til betalingstjenestevirksomhet.

Artikkel 16

Virksomhet

1. Bortsett fra å yte betalingstjenester som oppført i vedlegget, skal betalingsinstitusjoner ha rett til å utøve følgende virksomhet:

- a) yting av driftstjenester og nært tilknyttede tilleggstjenester som f.eks. sikring av at betalingstransaksjoner blir utført, valutaveksling, oppbevaringsvirksomhet samt lagring og behandling av opplysninger,
- b) drift av betalingssystemer uten at det berører artikkel 28,
- c) annen forretningsvirksomhet enn yting av betalingstjenester, idet det tas hensyn til gjeldende fellesskapsrett og nasjonal lovgivning.

2. Når betalingsinstitusjoner yter en eller flere av betalingstjenestene oppført i vedlegget, kan de bare ha betalingskontoer som utelukkende brukes til betalingstransaksjoner. Midler som betalingsinstitusjoner mottar fra betalingstjenestebrukere for å yte betalingstjenester, skal ikke betraktes som innkudd eller andre midler som skal tilbakebetales i henhold til artikkel 5 i direktiv 2006/48/EF, eller elektroniske penger i henhold til artikkel 1 nr. 3 i direktiv 2000/46/EF.

3. Betalingsinstitusjoner kan bare yte kreditt i forbindelse med betalingstjenester som omhandlet i nr. 4, 5 eller 7 i vedlegget dersom følgende vilkår er oppfylt:

- a) kreditten skal være en tilleggstjeneste og utelukkende ytes i forbindelse med gjennomføringen av en betalingstransaksjon,

⁽¹⁾ EFT L 243 av 11.9.2002, s. 1.

- b) uten hensyn til de nasjonale regler som gjelder for yting av kreditt med kredittkort, skal den kreditt som ytes i forbindelse med en betaling og gjennomføres i samsvar med artikkel 10 nr. 9 og artikkel 25, betales tilbake innen et kort tidsrom som ikke i noe tilfelle skal overstige tolv måneder,
- c) slik kreditt skal ikke ytes av midler som er mottatt eller innehas for å utføre en betalingstransaksjon, og
- d) betalingsinstitusjonens ansvarlige kapital skal til enhver tid og etter tilsynsmyndighetenes oppfatning stå i et passende forhold til det samlede kredittbeløp som ytes.
4. Betalingsinstitusjoner skal ikke drive virksomhet som består i å ta imot innskudd eller andre midler som skal tilbakebetales i henhold til artikkel 5 i direktiv 2006/48/EF.
5. Dette direktiv berører ikke nasjonale tiltak for gjennomføring av direktiv 87/102/EØF. Dette direktiv berører heller ikke annet relevant fellesskapsregelverk eller nasjonal lovgivning om vilkår for å yte kreditt til forbrukere, som ikke er harmonisert ved dette direktiv, og som er i samsvar med fellesskapsretten.

Avsnitt 2

Andre krav

Artikkel 17

Bruk av agenter, filialer eller enheter som virksomhet er satt ut til

1. Når en betalingsinstitusjon har til hensikt å yte betalingstjenester gjennom en agent, skal institusjonen underrette vedkommende myndigheter i sin hjemstat om følgende:
- a) agentens navn og adresse,
- b) en beskrivelse av internkontrollordningene som agentene vil benytte for å oppfylle pliktene som gjelder hvitvasking av penger og finansiering av terrorisme i henhold til direktiv 2005/60/EF, og
- c) identiteten til medlemmer av ledelsen og personer med ansvar for forvaltningen av den agenten som skal brukes til å yte betalingstjenester, samt dokumentasjon om at de er egnede.
2. Når vedkommende myndigheter mottar opplysninger i samsvar med nr. 1, kan de oppføre agenten i registeret i henhold til artikkel 13.
3. Før agenten oppføres i registeret, kan vedkommende myndigheter, dersom de anser at de mottatte opplysningene er feilaktige, treffe ytterligere tiltak for å kontrollere opplysningene.
4. Dersom vedkommende myndigheter, etter å ha truffet tiltak for å kontrollere opplysningene, ikke er overbevist om at

de mottatte opplysningene i henhold til nr. 1 er riktige, skal de avslå å oppføre agenten i registeret i henhold til artikkel 13.

5. Dersom betalingsinstitusjonen ønsker å yte betalingstjenester i en annen medlemsstat ved å bruke en agent, skal den følge framgangsmåtene i artikkel 25. I så fall skal vedkommende myndigheter i hjemstaten, før agenten kan registreres i henhold til denne artikkel, underrette vedkommende myndigheter i vertsstaten om at de vil registrere agenten og ta hensyn til deres oppfatning.

6. Dersom vedkommende myndigheter i vertsstaten har rimelig grunn til å mistenke at det i forbindelse med den planlagte bruken av agenten eller opprettelsen av filialen, finner sted, har funnet sted eller er blitt forsøkt hvitvasking av penger eller finansiering av terrorisme i henhold til direktiv 2005/60/EF, eller at bruken av en slik agent eller opprettelsen av en slik filial vil kunne øke risikoen for hvitvasking av penger eller finansiering av terrorisme, skal de underrette vedkommende myndigheter i hjemstaten, som kan avslå å registrere agenten eller filialen, eller som kan tilbakekalle registreringen av agenten eller filialen dersom den allerede har funnet sted.

7. Når en betalingsinstitusjon har til hensikt å sette ut driftsfunksjoner for sine betalingstjenester, skal den underrette vedkommende myndigheter i hjemstaten om dette.

Utsetting av viktige driftsfunksjoner kan ikke skje på en slik måte at det vesentlig forringer kvaliteten på betalingsinstitusjonens internkontroll og vedkommende myndigheters mulighet til å kontrollere at betalingsinstitusjonen oppfyller sine forpliktelser i henhold til dette direktiv.

Med hensyn til annet ledd skal en driftsfunksjon anses som viktig dersom en mangel eller feil i utførelsen av den i vesentlig grad vil forringe en betalingsinstitusjons evne til fortsatt å oppfylle kravene i tillatelsen i henhold til dette direktiv, eller andre forpliktelser i henhold til dette direktiv, eller dens finansielle inntjening eller dens betalingstjenesters soliditet eller kontinuitet. Medlemsstatene skal sikre at dersom betalingsinstitusjoner setter ut viktige driftsfunksjoner, skal de oppfylle følgende vilkår:

- a) utsettingen skal ikke føre til at den øverste ledelsen delegerer sitt ansvar,
- b) betalingsinstitusjonens forhold til og forpliktelser overfor sine betalingstjenestebrukere i henhold til dette direktiv skal ikke endres,
- c) vilkårene som betalingsinstitusjonen skal oppfylle for å få tillatelse og beholde den i samsvar med denne avdeling, skal ikke undergraves, og
- d) ingen av de andre vilkårene som lå til grunn for betalingsinstitusjonens tillatelse, skal fjernes eller endres.

8. Betalingsinstitusjoner skal sikre at agenter eller filialer som opptrer på deres vegne, underretter betalingstjenestebrukerne om dette.

Artikkel 18

Ansvar

1. Medlemsstatene skal sikre at dersom betalingsinstitusjoner lar tredjemann utføre driftsfunksjoner, skal de treffe rimelige tiltak for å sikre at kravene i dette direktiv blir overholdt.

2. Medlemsstatene skal kreve at betalingsinstitusjoner skal ha fullt ansvar for alle handlinger som foretas av deres ansatte eller av agenter, filialer eller enheter som det er satt ut virksomhet til.

Artikkel 19

Dokumentasjon

Medlemsstatene skal kreve at betalingsinstitusjoner oppbevarer all relevant dokumentasjon i henhold til denne avdeling i minst fem år, uten at det berører direktiv 2005/60/EF eller annet fellesskapsregelverk eller nasjonal lovgivning.

Avsnitt 3

Vedkommende myndigheter og tilsyn

Artikkel 20

Utpeking av vedkommende myndigheter

1. Medlemsstatene skal utpeke til vedkommende myndigheter med ansvar for å gi tillatelse til og føre tilsyn med betalingsinstitusjoner, som skal utføre de oppgaver som er fastsatt i henhold til denne avdeling, enten offentlige myndigheter eller slike organer som er anerkjent i nasjonal lovgivning eller av offentlige myndigheter, og som i henhold til nasjonal lovgivning uttrykkelig har fått fullmakt til dette, herunder nasjonale sentralbanker.

Vedkommende myndigheter skal garantere sin uavhengighet av økonomiske organer og unngå interessekonflikter. Uten at det berører første ledd skal betalingsinstitusjoner, kredittinstitusjoner, institusjoner for elektroniske penger eller postgirokontorer ikke kunne utpekes som vedkommende myndigheter.

Medlemsstatene skal underrette Kommissjonen om dette.

2. Medlemsstatene skal sikre at vedkommende myndigheter som er utpekt i henhold til nr. 1, har alle nødvendige fullmakter til å utføre sine oppgaver.

3. Dersom det på medlemsstatens territorium er flere enn én vedkommende myndighet for spørsmål som omfattes av denne avdeling, skal medlemsstaten påse at disse myndighetene samarbeider tett, slik at de kan utføre sine respektive oppgaver på en effektiv måte. Det samme gjelder i tilfeller der vedkommende myndigheter for spørsmål som omfattes av denne avdeling, ikke er vedkommende myndigheter med ansvar for tilsyn med kredittinstitusjoner.

4. Ansvar for de oppgaver som vedkommende myndigheter utpekt i henhold til nr. 1 skal utføre, ligger hos vedkommende myndigheter i hjemstaten.

5. Nr. 1 skal ikke innebære at vedkommende myndigheter skal føre tilsyn med andre deler av betalingsinstitusjoners forretningsvirksomhet enn yting av de betalingstjenester som er oppført i vedlegget, samt den virksomhet som er omhandlet i artikkel 16 nr. 1 bokstav a).

Artikkel 21

Tilsyn

1. Medlemsstatene skal sikre at de kontroller som vedkommende myndigheter gjennomfører for å kontrollere at betalingsinstitusjoner fortsatt overholder bestemmelsene i denne avdeling, står i forhold til formålet, er tilstrekkelige og avpasset etter de risikoene som betalingsinstitusjonene er utsatt for.

For å kontrollere at denne avdeling blir overholdt skal vedkommende myndigheter kunne treffe følgende tiltak og særlig

- a) kreve at betalingsinstitusjonen legger fram alle opplysninger som er nødvendige for å overvåke overholdelsen,
- b) utføre kontroller på stedet hos betalingsinstitusjonen, hos alle agenter eller filialer som yter betalingstjenester under betalingsinstitusjonens ansvar, eller hos alle foretak som det er satt ut virksomhet til,
- c) vedta anbefalinger, retningslinjer og eventuelt bindende forskrifter, og
- d) utsette eller tilbakekalle tillatelse i de tilfeller som er omhandlet i artikkel 12.

2. Uten at det berører framgangsmåtene for tilbakekalling av tillatelser og strafferettslige bestemmelser skal medlemsstatene fastsette at deres respektive vedkommende myndigheter overfor betalingsinstitusjoner, eller overfor dem som faktisk kontrollerer virksomheten til betalingsinstitusjoner, som overtrer lover eller forskrifter for tilsyn med eller utøvelse av sin betalingstjenestevirksomhet, kan vedta eller ilegge sanksjoner eller treffe tiltak særlig med det formål å bringe slike lovbrudd eller årsakene til dem til opphør.

3. Uten hensyn til kravene i artikkel 6, artikkel 7 nr. 1 og 2 og artikkel 8 skal medlemsstatene påse at vedkommende myndigheter har rett til å treffe de tiltak som er beskrevet i nr. 1 i denne artikkel, for å sikre tilstrekkelig kapital til betalingstjenester, særlig dersom den del av betalingsinstitusjonens virksomhet som ikke er betalingstjenester, svekker eller kan svekke betalingsinstitusjonens finansielle soliditet.

*Artikkel 22***Taushetsplikt**

1. Medlemsstatene skal påse at alle personer som arbeider eller har arbeidet for vedkommende myndigheter, samt sakkyndige som opptrer på vegne av vedkommende myndigheter, skal være underlagt taushetsplikt, med forbehold for saker som omfattes av strafferetten.
2. I forbindelse med utveksling av opplysninger i samsvar med artikkel 24 skal taushetsplikten anvendes strengt for å sikre vern av enkeltpersoners og virksomheters rettigheter.
3. Medlemsstatene kan ved anvendelse av denne artikkel ta tilsvarende hensyn til artikkel 44-52 i direktiv 2006/48/EF.

*Artikkel 23***Klageadgang**

1. Medlemsstatene skal påse at beslutninger truffet av vedkommende myndigheter med hensyn til en betalingsinstitusjon i henhold til lover og forskrifter vedtatt i samsvar med dette direktiv, kan bringes inn for en domstol.
2. Nr. 1 får også anvendelse dersom det unnlates å treffe beslutning.

*Artikkel 24***Utveksling av opplysninger**

1. Medlemsstatenes vedkommende myndigheter skal samarbeide med hverandre og, der det er relevant, med Den europeiske sentralbank og medlemsstatenes nasjonale sentralbanker samt andre relevante vedkommende myndigheter utpekt i henhold til Fellesskapets regelverk eller nasjonal lovgivning som får anvendelse på betalingstjenesteytere.
2. Medlemsstatene skal i tillegg tillate utveksling av opplysninger mellom sine egne vedkommende myndigheter og
  - a) vedkommende myndigheter i andre medlemsstater med ansvar for å gi tillatelse til og føre tilsyn med betalingsinstitusjoner,
  - b) Den europeiske sentralbank og medlemsstatenes nasjonale sentralbanker i deres egenskap av monetære myndigheter og tilsynsmyndigheter og, der det er relevant, andre offentlige myndigheter med ansvar for å føre tilsyn med betalings- og oppgjørssystemer, og
  - c) andre relevante myndigheter utpekt i henhold til dette direktiv, direktiv 95/46/EF, direktiv 2005/60/EF og annet fellesskapsregelverk som får anvendelse på betalingstjenesteytere, f.eks. lovgivning om vern av enkeltpersoner i forbindelse med behandling av personopplysninger samt hvitvasking av penger og finansiering av terrorisme.

*Artikkel 25***Utvøelse av etableringsadgangen og adgangen til å yte tjenester**

1. En betalingsinstitusjon med tillatelse som for første gang ønsker å yte betalingstjenester i en annen medlemsstat enn hjemstaten i henhold til etableringsadgangen eller adgangen til å yte tjenester, skal underrette vedkommende myndigheter i hjemstaten om dette.

Innen én måned etter å ha mottatt disse opplysningene skal vedkommende myndigheter i hjemstaten underrette vedkommende myndigheter i vertsstaten om betalingsinstitusjonens navn og adresse, navnene på de ansvarlige personer i filialens ledelse, dens organisasjonsstruktur og hvilken type betalingstjenester den har til hensikt å yte på vertsstatens territorium.

2. For å kunne utføre de kontroller og treffe de nødvendige tiltak som er fastsatt i artikkel 21 med hensyn til den agent, filial eller enhet som virksomhet er satt ut til av en betalingsinstitusjon som ligger på en annen medlemsstats territorium, skal vedkommende myndigheter i hjemstaten samarbeide med vedkommende myndigheter i vertsstaten.

3. Innenfor rammen av samarbeidet i samsvar med nr. 1 og 2 skal vedkommende myndigheter i hjemstaten underrette vedkommende myndigheter i vertsstaten når de har til hensikt å utføre en kontroll på stedet på vertsstatens territorium.

Dersom de ønsker det, kan imidlertid vedkommende myndigheter i hjemstaten delegere oppgaven med å utføre kontroll på stedet hos vedkommende institusjon til vedkommende myndigheter i vertsstaten.

4. Vedkommende myndigheter skal gi hverandre alle viktige og/eller relevante opplysninger, særlig i tilfelle overtredelser eller mistanke om overtredelser begått av en agent, filial eller enhet som virksomhet er satt ut til. I denne forbindelse skal vedkommende myndigheter på anmodning oversende alle relevante opplysninger og på eget initiativ oversende alle vesentlige opplysninger.

5. Nr. 1-4 berører ikke vedkommende myndigheters plikt i henhold til direktiv 2005/60/EF og forordning (EF) nr. 1781/2006, særlig artikkel 37 nr. 1 i direktiv 2005/60/EF og artikkel 15 nr. 3 i forordning (EF) nr. 1781/2006, til å føre tilsyn med eller overvåke at kravene i nevnte rettsakter oppfylles.

Avsnitt 4

Unntak*Artikkel 26***Vilkår**

1. Uten hensyn til artikkel 13 kan medlemsstatene gi unntak fra eller tillate at deres respektive vedkommende myndigheter gir unntak fra anvendelsen av hele eller deler av den

framgangsmåte og de vilkår som er fastsatt i avsnitt 1-3, med unntak av artikkel 20, 22, 23 og 24, og tillate at fysiske eller juridiske personer oppføres i registeret omhandlet i artikkel 13, når

- a) gjennomsnittet av de foregående tolv måneders samlede beløp for betalingstransaksjoner gjennomført av vedkommende person, herunder av en eventuell agent som denne påtar seg fullt ansvar for, ikke overstiger 3 millioner euro per måned; dette kravet skal vurderes på grunnlag av det forventede samlede beløp for betalingstransaksjoner i forretningsplanen, med mindre vedkommende myndigheter krever en justering av denne planen, og
- b) ingen av de fysiske personene som har ansvar for ledelsen eller driften av virksomheten, er dømt for straffbare forhold i tilknytning til hvitvasking av penger eller finansiering av terrorisme eller andre økonomiske forbrytelser.

2. Fysiske eller juridiske personer som er registrert i samsvar med nr. 1, skal pålegges å ha sitt hovedkontor eller bosted i den medlemsstat der de faktisk driver sin virksomhet.

3. Personene omhandlet i nr. 1 skal behandles som betalingsinstitusjoner, men artikkel 10 nr. 9 og artikkel 25 får ikke anvendelse på dem.

4. Medlemsstatene kan også fastsette at fysiske eller juridiske personer som er registrert i samsvar med nr. 1, bare kan utøve noe av den virksomhet som er oppført i artikkel 16.

5. Personene omhandlet i nr. 1 skal underrette vedkommende myndigheter om eventuelle endringer i sin situasjon som har betydning for vilkårene fastsatt i nevnte nummer. Medlemsstatene skal treffe de nødvendige tiltak for å sikre at de berørte personer, dersom vilkårene i nr. 1, 2 og 4 ikke lenger er oppfylt, skal søke om tillatelse innen 30 kalenderdager etter framgangsmåten i artikkel 10.

6. Denne artikkel får ikke anvendelse med hensyn til bestemmelsene i direktiv 2005/60/EF eller nasjonale bestemmelser om bekjempelse av hvitvasking av penger.

Artikkel 27

Melding og informasjon

Dersom en medlemsstat benytter seg av unntaket fastsatt i artikkel 26, skal den underrette Kommissjonen om dette innen 1. november 2009, og umiddelbart underrette Kommissjonen om alle senere endringer. I tillegg skal vedkommende medlemsstat underrette Kommissjonen om antallet fysiske og juridiske

personer som er berørt, og hvert år om det samlede beløp for betalingstransaksjoner gjennomført per 31. desember i hvert kalenderår, som omhandlet i artikkel 26 nr. 1 bokstav a).

KAPITTEL 2

Felles bestemmelser

Artikkel 28

Tilgang til betalingssystemer

1. Medlemsstatene skal sikre at reglene for tilgang til betalingssystemer for betalingstjenesteytere med tillatelse eller registrerte betalingstjenesteytere, som er juridiske personer, skal være objektive, ikke innebære forskjellsbehandling og stå i forhold til formålet, samt at disse reglene ikke hindrer tilgang i større grad enn det som er nødvendig for å sikre seg mot særlige former for risiko som oppgjørskrisiko, operasjonell risiko og foretaksrisiko, og å verne betalingssystemets finansielle og driftsmessige stabilitet.

Betalingssystemer skal ikke medføre noen av følgende krav for betalingstjenesteytere, betalingstjenestebrukere eller andre betalingssystemer:

- a) regler som begrenser faktisk deltaking i andre betalingssystemer,
  - b) regler som forskjellsbehandler betalingstjenesteytere med tillatelse eller registrerte betalingstjenesteytere når det gjelder deltakernes rettigheter, plikter og fordeler, eller
  - c) begrensninger på grunnlag av institusjonens status.
2. Nr. 1 får ikke anvendelse på
- a) betalingssystemer i henhold til direktiv 98/26/EF,
  - b) betalingssystemer som består utelukkende av betalingstjenesteytere som tilhører et konsern sammensatt av enheter med innbyrdes kapitaltilknytning, der en av de tilknyttede enhetene har faktisk kontroll over de andre tilknyttede enhetene, eller
  - c) betalingssystemer der en enkelt betalingstjenesteyter (uansett om det er en enhet eller et konsern)

- opptrer eller kan opptre som betalingstjenesteyter for både betaler og betalingsmottaker og er eneansvarlig for forvaltningen av systemet, og
- tillater andre betalingstjenesteytere å delta i systemet, og de sistnevnte ikke har rett til å forhandle om gebyrer seg imellom i forbindelse med betalingssystemet, selv om de kan innføre sin egen prisfastsettelse overfor betalere og betalingsmottakere.

*Artikkel 29***Forbud mot at andre personer enn betalingstjenesteytere yter betalingstjenester**

Medlemsstatene skal forby fysiske eller juridiske personer som verken er betalingstjenesteytere eller uttrykkelig er utelukket fra dette direktivs virkeområde, å yte de betalingstjenestene som er oppført i vedlegget.

AVDELING III

ÅPENHET OM VILKÅR OG OPPLYSNINGSKRAV FOR BETALINGSTJENESTER*KAPITTEL 1***Alminnelige regler***Artikkel 30***Virkeområde**

1. Denne avdeling får anvendelse på enkeltstående betalingstransaksjoner, rammeavtaler og betalingstransaksjoner som omfattes av disse. Partene kan avtale at denne avdeling ikke får anvendelse, helt eller delvis, når betalingstjenestebrukeren ikke er en forbruker.

2. Medlemsstatene kan fastsette at bestemmelsene i denne avdeling får anvendelse på svært små foretak på samme måte som på forbrukere.

3. Dette direktiv berører ikke nasjonale tiltak for gjennomføring av direktiv 87/102/EØF. Dette direktiv berører heller ikke annet relevant fellesskapsregelverk eller nasjonal lovgivning om vilkår for å yte kreditt til forbrukere, som ikke er harmonisert ved dette direktiv, og som er i samsvar med fellesskapsretten.

*Artikkel 31***Andre bestemmelser i Fellesskapets regelverk**

Bestemmelsene i denne avdeling berører ikke annet fellesskapsregelverk som inneholder tilleggskrav til forhåndsopplysninger.

Dersom direktiv 2002/65/EF også får anvendelse, skal imidlertid opplysningskravene i artikkel 3 nr. 1 i nevnte direktiv, med unntak av nr. 2 bokstav c)-g), nr. 3 bokstav a), d) og e), og nr. 4 bokstav b) i nevnte nummer, erstattes av artikkel 36, 37, 41 og 42 i dette direktiv.

*Artikkel 32***Gebyrer for opplysninger**

1. Betalingstjenesteyteren skal ikke kreve gebyr av betalingstjenesteyteren for opplysninger som gis i henhold til denne avdeling.

2. Betalingstjenesteyteren og betalingstjenestebrukeren kan avtale gebyrer for ytterligere eller hyppigere opplysninger, eller overføring ved hjelp av andre kommunikasjonsmidler enn dem som er fastsatt i rammeavtalen, som gis på anmodning fra betalingstjenestebrukeren.

3. Når betalingstjenesteyteren kan kreve gebyrer for opplysninger i samsvar med nr. 2, skal de være hensiktsmessige og i samsvar med betalingstjenesteyterens faktiske kostnader.

*Artikkel 33***Bevisbyrde med hensyn til opplysningskrav**

Medlemsstatene kan fastsette at betalingstjenesteyteren skal ha bevisbyrden når det gjelder å dokumentere at denne har overholdt opplysningskravene i denne avdeling.

*Artikkel 34***Unntak fra opplysningskravene for betalingsinstrumenter for lave beløp og elektroniske penger**

1. Når det gjelder betalingsinstrumenter som i samsvar med rammeavtalen gjelder bare enkeltstående betalingstransaksjoner som ikke overstiger 30 euro, eller som enten har en beløpsgrense på 150 euro eller lagrer midler som ikke på noe tidspunkt overstiger 150 euro,

a) skal betalingstjenesteyteren, som unntak fra artikkel 41, 42 og 46, gi betaleren opplysninger bare om betalingstjenestens viktigste egenskaper, herunder på hvilken måte betalingsinstrumentet kan brukes, ansvar, innkrevde gebyrer og andre viktige opplysninger som er nødvendige for å treffe en velbegrunnet beslutning, samt en angivelse av hvor andre opplysninger og vilkår fastsatt i artikkel 42 er stilt til rådighet på en måte som gjør at de er lett tilgjengelige,

b) kan det avtales, som unntak fra artikkel 44, at betalingstjenesteyteren ikke skal være pålagt å foreslå endringer i vilkårene i rammeavtalen på samme måte som fastsatt i artikkel 41 nr. 1,

c) kan det avtales at betalingstjenesteyteren, som unntak fra artikkel 47 og 48, etter at en betalingstransaksjon er gjennomført

i) skal gi eller gjøre tilgjengelig bare en henvisning som gjør det mulig for betalingstjenesteyteren å identifisere betalingstransaksjonen, betalingstransaksjonens beløp, eventuelle gebyrer og/eller, i tilfelle av flere betalingstransaksjoner av samme type til samme betalingsmottaker, opplysninger om samlet beløp og samlede gebyrer for disse betalingstransaksjonene,

ii) ikke skal pålegges å gi eller gjøre tilgjengelig opplysninger som omhandlet i punkt i) dersom betalingsinstrumentet brukes anonymt, eller dersom betalingstjenesteyteren av andre grunner ikke har teknisk mulighet til å gi opplysningene. Betalingstjenesteyteren skal imidlertid gi betaleren mulighet til å kontrollere det beløp som er lagret.

2. Når det gjelder nasjonale betalingstransaksjoner, kan medlemsstatene eller deres vedkommende myndigheter redusere eller doble de beløp som er omhandlet i nr. 1. For forhåndsbetalte betalingsinstrumenter kan medlemsstatene øke disse beløpene opptil 500 euro.

KAPITTEL 2

Enkeltstående betalingstransaksjoner

Artikkel 35

Virkeområde

1. Dette kapittel får anvendelse på enkeltstående betalingstransaksjoner som ikke er omfattet av en rammeavtale.

2. Når en betalingsordre for en enkeltstående betalingstransaksjon overføres ved hjelp av et betalingsinstrument som omfattes av en rammeavtale, skal betalingstjenesteyteren ikke være forpliktet til å gi eller gjøre tilgjengelig opplysninger som allerede er gitt til betalingstjenestebrokeren på grunnlag av en rammeavtale med en annen betalingstjenesteyter, eller som vil bli gitt til denne i samsvar med nevnte rammeavtale.

Artikkel 36

Generelle forhåndsopplysninger

1. Medlemsstatene skal kreve at før betalingstjenestebrokeren blir bundet av en avtale eller et tilbud om enkeltstående betalingstjenester, skal betalingstjenesteyteren gi betalingstjenestebrokeren tilgang til de opplysninger og vilkår som er omhandlet i artikkel 37, på en måte som gjør at de er lett tilgjengelige. På anmodning fra betalingstjenestebrokeren skal betalingstjenesteyteren stille disse opplysningene og vilkårene til rådighet på papir eller på et annet varig medium. Opplysningene og vilkårene skal formuleres på en lett forståelig måte og i en klar og tydelig form på et offisielt språk i den medlemsstat der betalingstjenesten blir tilbudt, eller på et annet språk som er avtalt mellom partene.

2. Dersom en enkeltstående betalingstjenesteavtale er inngått på anmodning fra betalingstjenestebrokeren ved hjelp av ett eller flere fjernkommunikasjonsmidler som ikke gjør det mulig for betalingstjenesteyteren å overholde bestemmelsene i nr. 1, skal betalingstjenesteyteren oppfylle sine plikter i henhold til nevnte nummer umiddelbart etter at betalingstransaksjonen er gjennomført.

3. Pliktene i henhold til nr. 1 kan også oppfylles ved å levere en kopi av utkastet til den enkeltstående betalingstjenesteavtalen eller utkastet til betalingsordren som omfatter opplysningene og vilkårene omhandlet i artikkel 37.

Artikkel 37

Opplysninger og vilkår

1. Medlemsstatene skal sikre at følgende opplysninger og vilkår blir gitt til eller gjort tilgjengelige for betalingstjenestebrokeren:

a) de særlige opplysningene eller den entydige identifikasjonen som betalingstjenestebrokeren skal oppgi for at en betalingsordre skal kunne gjennomføres på riktig måte,

b) lengste frist for gjennomføring av den betalingstjenesten som skal ytes,

c) alle gebyrer som betalingstjenestebrokeren skal betale til sin betalingstjenesteyter, og, der det er relevant, en spesifisering av gebyrbeløpene,

d) der det er relevant, den faktiske vekslingskursen eller referansevekslingskursen som skal gjelde for betalingstransaksjonen.

2. Der det er relevant, skal betalingstjenestebrokeren gi tilgang til andre relevante opplysninger og vilkår som omhandlet i artikkel 42 på en måte som gjør at de er lett tilgjengelige.

Artikkel 38

Opplysninger til betaleren etter mottak av betalingsordren

Umiddelbart etter mottak av betalingsordren skal betalerens betalingstjenesteyter gi til eller gjøre tilgjengelig for betaleren følgende opplysninger, på samme måte som fastsatt i artikkel 36 nr. 1:

a) en henvisning som gjør det mulig for betaleren å identifisere betalingstransaksjonen, og, der det er relevant, opplysninger om betalingsmottakeren,

b) betalingstransaksjonens beløp i den valuta som er benyttet i betalingsordren,

c) beløpet for eventuelle gebyrer for betalingstransaksjonen som skal betales av betaleren, og, der det er relevant, en spesifisering av slike gebyrbeløp,

d) der det er relevant, den vekslingskursen som betalerens betalingstjenesteyter benyttet ved betalingstransaksjonen, eller en henvisning til denne, når den er forskjellig fra den kurs som er fastsatt i samsvar med artikkel 37 nr. 1 bokstav d), samt betalingstransaksjonens beløp etter valutaomregningen, og

e) dato for mottak av betalingsordren.

Artikkel 39

Opplysninger til betalingsmottakeren etter gjennomføring

Umiddelbart etter at betalingstransaksjonen er gjennomført, skal betalingsmottakerens betalingstjenesteyter gi til eller gjøre tilgjengelig for betalingsmottakeren følgende opplysninger, på samme måte som fastsatt i artikkel 36 nr. 1:

a) henvisningen som gjør det mulig for betalingsmottakeren å identifisere betalingstransaksjonen og, der det er relevant, betaleren, samt de opplysninger som ble overført sammen med betalingstransaksjonen,

b) betalingstransaksjonens beløp i valutaen til de midler som står til rådighet for betalingsmottakeren,

- c) beløpet for eventuelle gebyrer for betalingstransaksjonen som skal betales av betalingsmottakeren og, der det er relevant, en spesifikasjon av slike gebyrbeløp,
- d) der det er relevant, den vekslingskurs som betalingsmottakerens betalingstjenesteyter benyttet ved betalingstransaksjonen, samt betalingstransaksjonens beløp før denne valutaomregningen, og
- e) valuteringsdato for krediteringen.

KAPITTEL 3

Rammeavtaler

Artikkel 40

Virkeområde

Dette kapittel får anvendelse på enkeltstående betalingstransaksjoner som er omfattet av en rammeavtale.

Artikkel 41

Generelle forhåndsopplysninger

1. Medlemsstatene skal kreve at betalingstjenesteyteren, i god tid før betalingstjenestebrukeren blir bundet av en rammeavtale eller et tilbud, skal gi betalingstjenestebrukeren de opplysninger og de vilkår som er omhandlet i artikkel 42, på papir eller på et annet varig medium. Opplysningene og vilkårene skal formuleres på en lett forståelig måte i en klar og tydelig form på et offisielt språk i den medlemsstat der betalingstjenesten blir tilbudt, eller på et annet språk som er avtalt mellom partene.
2. Dersom rammeavtalen er inngått på anmodning fra betalingstjenestebrukeren ved hjelp av ett eller flere fjernkommunikasjonsmidler som ikke gjør det mulig for betalingstjenesteyteren å overholde bestemmelsene i nr. 1, skal betalingstjenesteyteren oppfylle sine plikter i henhold til nevnte nummer umiddelbart etter at rammeavtalen er inngått.
3. Pliktene i henhold til nr. 1 kan også oppfylles ved å levere en kopi av utkastet til rammeavtalen som omfatter opplysningene og vilkårene omhandlet i artikkel 42.

Artikkel 42

Opplysninger og vilkår

Medlemsstatene skal sikre at følgende opplysninger og vilkår blir gitt til betalingstjenestebrukeren:

1. om betalingstjenesteyteren,
  - a) navnet på betalingstjenesteyteren, den geografiske adressen til vedkommendes hovedkontor og, der det er relevant, den geografiske adressen til den agent eller filial som er etablert i den medlemsstat der betalingstjenesten tilbys, samt andre adresser, herunder

e-postadresser, som har betydning for kommunikasjon med betalingstjenesteyteren, og

- b) nærmere opplysninger om relevante tilsynsmyndigheter og om det register som er fastsatt i artikkel 13, eller om et annet relevant offentlig register der betalingstjenesteyterens tillatelse er registrert, samt registreringsnummer eller en tilsvarende identifikasjonsopplysning i dette register,
2. om bruk av betalingstjenesten,
    - a) en beskrivelse av de viktigste egenskapene ved den betalingstjenesten som skal ytes,
    - b) de særlige opplysningene eller den entydige identifikasjonen som betalingstjenestebrukeren skal oppgi for at en betalingsordre skal kunne gjennomføres på riktig måte,
    - c) formen og framgangsmåten for å gi samtykke til å utføre en betalingsordre og for å tilbakekalle et slikt samtykke i samsvar med artikkel 54 og 66,
    - d) en henvisning til tidspunktet for mottak av en betalingsordre som definert i artikkel 64, samt eventuelt den frist som er fastsatt av betalingstjenesteyteren,
    - e) lengste frist for gjennomføring av de betalingstjenestene som skal ytes, og
    - f) om det er mulighet for å avtale beløpsgrenser for bruk av betalingsinstrumentet i samsvar med artikkel 55 nr. 1,
  3. om gebyrer, rentesatser og vekslingskurser,
    - a) alle gebyrer som betalingstjenestebrukeren skal betale til betalingstjenesteyteren, og, der det er relevant, en spesifikasjon av eventuelle gebyrbeløp,
    - b) der det er relevant, de rentesatser og vekslingskurser som skal anvendes eller, dersom det skal anvendes referanserenter og referansevekslingskurser, metoden for beregning av den faktiske renten, samt relevant dato og indeks eller grunnlag for å fastsette slik referanserente eller referansevekslingskurs, og
    - c) dersom det er avtalt, den umiddelbare anvendelsen av endringer i referanserentesats eller referansevekslingskurs og opplysningskrav knyttet til endringene i samsvar med artikkel 44 nr. 2,
  4. om kommunikasjon,
    - a) der det er relevant, de kommunikasjonsmidler, herunder de tekniske kravene til betalingstjenestebrukeren utstyr, som partene har avtalt for overføring av opplysninger eller meldinger i henhold til dette direktiv,

- b) hvordan og hvor ofte opplysninger i henhold til dette direktiv skal gis eller gjøres tilgjengelige,
- c) på hvilket eller hvilke språk rammeavtalen skal inngås og hvordan kommunikasjon i løpet av avtaleforholdet skal skje, og
- d) betalingstjenestebrukeren rett til å få avtalevilkårene i rammeavtalen samt opplysninger og vilkår i samsvar med artikkel 43,

5. om sikkerhet og korrigerende tiltak,

- a) der det er relevant, en beskrivelse av de tiltak betalingstjenestebrukeren skal treffe for å oppfylle sikkerhetskravene for betalingsinstrumentet og hvordan betalingstjenesteyteren skal underrettes i henhold til artikkel 56 nr. 1 bokstav b),
- b) dersom det er avtalt, på hvilke vilkår betalingstjenesteyteren forbeholder seg retten til å sperre et betalingsinstrument i samsvar med artikkel 55,
- c) betalerens ansvar i samsvar med artikkel 61, herunder opplysninger om relevant beløp,
- d) hvordan og innen hvilken frist betalingstjenestebrukeren skal underrette betalingstjenesteyteren om ikke-godkjente eller feilaktig utførte betalingstransaksjoner i samsvar med artikkel 58, samt betalingstjenesteyterens ansvar for ikke-godkjente betalingstransaksjoner i samsvar med artikkel 60,
- e) betalingstjenesteyterens ansvar for gjennomføring av betalingstransaksjoner i samsvar med artikkel 75, og
- f) vilkårene for tilbakebetaling i samsvar med artikkel 62 og 63,

6. om endring og oppsigelse av rammeavtalen,

- a) dersom det er avtalt, opplysning om at betalingstjenestebrukeren skal anses for å ha godtatt de endrede vilkårene i samsvar med artikkel 44, med mindre denne før den foreslåtte ikrafttredelsesdatoen underretter betalingstjenesteyteren om sin avvisning av dem,
- b) avtalens varighet, og
- c) betalingstjenestebrukeren rett til å si opp rammeavtalen og eventuelle avtaler knyttet til oppsigelse i samsvar med artikkel 44 nr. 1 og artikkel 45,

7. om tvisteløsning,

- a) avtalebestemmelser om den lovgivning som får anvendelse på rammeavtalen og/eller vedkommende domstoler, og
- b) utenrettslige erstatnings- og klageordninger som betalingstjenestebrukeren kan benytte i samsvar med artikkel 80-83.

Artikkel 43

Tilgang til opplysninger og vilkår i rammeavtalen

Betalingstjenestebrukeren skal når som helst i løpet av avtaleforholdet ha rett til på anmodning å motta avtalevilkårene for rammeavtalen samt de opplysninger og de vilkår som er omhandlet i artikkel 42, på papir eller på et annet varig medium.

Artikkel 44

Endringer i rammeavtalens vilkår

1. Betalingstjenesteyteren skal foreslå eventuelle endringer i rammeavtalen samt de opplysninger og vilkår som er omhandlet i artikkel 42, på samme måte som fastsatt i artikkel 41 nr. 1, og senest to måneder før den foreslåtte ikrafttredelsesdato.

Dersom det er relevant i samsvar med artikkel 42 nr. 6 bokstav a), skal betalingstjenesteyteren underrette betalingstjenestebrukeren om at sistnevnte anses for å ha godtatt disse endringene dersom denne ikke før den foreslåtte ikrafttredelsesdatoen underretter betalingstjenesteyteren om sin avvisning av dem. I dette tilfellet skal betalingstjenesteyteren også opplyse om at betalingstjenestebrukeren har rett til å si opp rammeavtalen umiddelbart og uten gebyr før tidspunktet for den foreslåtte anvendelsen av endringene.

2. Endringer i rentesats eller vekslingskurs kan anvendes umiddelbart og uten varsel, forutsatt at en slik rett er fastsatt i rammeavtalen, og at endringene bygger på den referanserentesats eller referansevekslingskurs som er avtalt i samsvar med artikkel 42 nr. 3 bokstav b) og c). Betalingstjenestebrukeren skal snarest mulig underrettes om alle endringer i renten på samme måte som fastsatt i artikkel 41 nr. 1, med mindre partene har avtalt at opplysningene skal gis eller gjøres tilgjengelige med en bestemt hyppighet eller på en bestemt måte. Endringer i rentesatsen eller vekslingskursen som er mer fordelaktige for betalingstjenestebrukerne, kan imidlertid anvendes uten varsel.

3. Endringer i den rentesats eller vekslingskurs som anvendes ved betalingstransaksjoner, skal gjennomføres og beregnes på en nøytral måte som ikke innebærer forskjellsbehandling av betalingstjenestebrukere.

*Artikkel 45***Oppsigelse**

1. Betalingstjenestebrukeren kan når som helst si opp rammeavtalen, med mindre partene har avtalt en oppsigelsesfrist. En slik frist skal ikke overstige én måned.
2. Oppsigelse av en rammeavtale som er inngått for en bestemt periode som overstiger tolv måneder, eller for en ubestemt periode, skal etter tolv måneder være kostnadsfri for betalingstjenestebrukeren. I alle andre tilfeller skal oppsigelsesgebyrene være passende og stå i forhold til kostnadene.
3. Dersom det er fastsatt i rammeavtalen, kan betalingstjenesteyteren si opp en rammeavtale inngått på ubestemt tid, med minst to måneders varsel på samme måte som fastsatt i artikkel 41 nr. 1.
4. Gebyrer for betalingstjenester som innkreves regelmessig, skal betales av betalingstjenestebrukeren bare forholdsmessig for tiden fram til oppsigelse av avtalen. Dersom slike gebyrer er betalt på forhånd, skal de tilbakebetales forholdsmessig.
5. Bestemmelsene i denne artikkel berører ikke medlemsstatenes lover og forskrifter om partenes rett til å oppheve rammeavtalen eller erklære den ugyldig.
6. Medlemsstatene kan fastsette bestemmelser som er gunstigere for betalingstjenestebrukerne.

*Artikkel 46***Opplysninger for enkeltstående betalingstransaksjoner gjennomføres**

I tilfelle av en enkeltstående betalingstransaksjon som er iverksatt av betaleren i henhold til en rammeavtale, skal en betalingstjenesteyter, på betalerens anmodning for den aktuelle betalingstransaksjonen, gi uttrykkelige opplysninger om lengste frist for gjennomføring og de gebyrer som skal betales av betaleren, og, der det er relevant, en spesifisering av gebyrbeløpene.

*Artikkel 47***Opplysninger til betaleren om enkeltstående betalingstransaksjoner**

1. Etter at beløpet for en enkeltstående betalingstransaksjon er debittert betalerens konto eller, når betaleren ikke bruker en betalingskonto, etter mottak av betalingsordren, skal betalerens betalingstjenesteyter på samme måte som fastsatt i artikkel 41 nr. 1 snarest mulig gi betaleren følgende opplysninger:
  - a) en henvisning som gjør det mulig for betaleren å identifisere hver enkelt betalingstransaksjon, og, der det er relevant, opplysninger om betalingsmottakeren,

- b) betalingstransaksjonens beløp i den valuta som betalerens betalingskonto blir debittert i, eller i den valuta som benyttes i betalingsordren,
  - c) beløpet for eventuelle gebyrer for betalingstransaksjonen og, der det er relevant, en spesifisering av dem, eller den rente som skal betales av betaleren,
  - d) der det er relevant, den vekslingskurs som betalerens betalingstjenesteyter benyttet ved betalingstransaksjonen, samt betalingstransaksjonens beløp etter denne valutaomregningen, og
  - e) valuteringsdato for debiteringen eller datoen for mottak av betalingsordren.
2. En rammeavtale kan inneholde et vilkår om at opplysningene omhandlet i nr. 1 skal gis eller gjøres tilgjengelige jevnlig minst én gang i måneden, og på en avtalt måte som gjør det mulig for betaleren å lagre og gjengi opplysningene uendret.
  3. Medlemsstatene kan imidlertid kreve at betalingstjenesteytere kostnadsfritt gir slike opplysninger på papir én gang i måneden.

*Artikkel 48***Opplysninger til betalingsmottakeren om enkeltstående betalingstransaksjoner**

1. Etter at en enkeltstående betalingstransaksjon er gjennomført, skal betalingsmottakerens betalingstjenesteyter på samme måte som fastsatt i artikkel 41 nr. 1 snarest mulig gi betalingsmottakeren følgende opplysninger:
  - a) henvisningen som gjør det mulig for betalingsmottakeren å identifisere betalingstransaksjonen og, der det er relevant, betaleren, samt de opplysninger som ble overført sammen med betalingstransaksjonen,
  - b) betalingstransaksjonens beløp i den valuta som betalingsmottakerens betalingskonto blir kreditert i,
  - c) beløpet for eventuelle gebyrer for betalingstransaksjonen og, der det er relevant, en spesifisering av dem, eller den rente som skal betales av betalingsmottakeren,
  - d) der det er relevant, den vekslingskurs som betalingsmottakerens betalingstjenesteyter benyttet ved betalingstransaksjonen, samt betalingstransaksjonens beløp før denne valutaomregningen, og
  - e) valuteringsdato for krediteringen.
2. En rammeavtale kan inneholde et vilkår om at opplysningene omhandlet i nr. 1 skal gis eller gjøres tilgjengelige jevnlig minst én gang i måneden og på en avtalt måte som gjør det mulig for betalingsmottakeren å lagre og gjengi opplysningene uendret.

3. Medlemsstatene kan imidlertid kreve at betalingstjenesteytere kostnadsfritt gir slike opplysninger på papir én gang i måneden.

KAPITTEL 4

Felles bestemmelser

Artikkel 49

Valuta og valutaomregning

1. Betalinger skal skje i den valuta som er avtalt mellom partene.

2. Dersom det tilbys en valutaomregningstjeneste før betalingstransaksjonen iverksettes, og dersom denne valutaomregningstjenesten tilbys på salgsstedet eller av betalingsmottakeren, skal den part som tilbyr valutaomregningstjenesten til betaleren, opplyse betaleren om alle gebyrer samt hvilken vekslingskurs som skal benyttes for omregning av betalingstransaksjonen.

Betaleren skal samtykke i valutaomregningstjenesten på dette grunnlag.

Artikkel 50

Opplysninger om tilleggsgebyrer eller reduksjoner

1. Dersom betalingsmottakeren krever gebyr eller tilbyr en reduksjon for bruk av et gitt betalingsinstrument, skal betalingsmottakeren underrette betaleren om dette før betalingstransaksjonen iverksettes.

2. Dersom en betalingstjenesteyter eller tredjemann krever gebyr for bruk av et gitt betalingsinstrument, skal denne underrette betalingstjenestebrukeren om dette før betalingstransaksjonen iverksettes.

AVDELING IV

RETTIGHETER OG PLIKTER I FORBINDELSE MED YTING OG BRUK AV BETALINGSTJENESTER

KAPITTEL 1

Felles bestemmelser

Artikkel 51

Virkeområde

1. Dersom betalingstjenestebrukeren ikke er en forbruker, kan partene avtale at artikkel 52 nr. 1, artikkel 54 nr. 3 og artikkel 59, 61, 62, 63, 66 og 75 helt eller delvis ikke får anvendelse. Partene kan også avtale et annet tidsrom enn det som er fastsatt i artikkel 58.

2. Medlemsstatene kan fastsette at artikkel 83 ikke får anvendelse dersom betalingstjenestebrukeren ikke er en forbruker.

3. Medlemsstatene kan fastsette at bestemmelsene i denne avdeling får anvendelse på svært små foretak på samme måte som på forbrukere.

4. Dette direktiv berører ikke nasjonale tiltak for gjennomføring av direktiv 87/102/EØF. Dette direktiv berører heller ikke annet relevant fellesskapsregelverk eller nasjonal lovgivning om vilkår for å yte kreditt til forbrukere, som ikke er harmonisert ved dette direktiv, og som er i samsvar med fellesskapsretten.

Artikkel 52

Gebyrer

1. Betalingstjenesteyteren kan ikke belaste betalingstjenestebrukeren for oppfyllelse av sin opplysningsplikt eller korrigerende og forebyggende tiltak i henhold til denne avdeling, med mindre annet er fastsatt i artikkel 65 nr. 1, artikkel 66 nr. 5 og artikkel 74 nr. 2. Disse gebyrene skal avtales mellom betalingstjenestebrukeren og betalingstjenesteyteren, og skal være hensiktsmessige og i samsvar med betalingstjenesteyterens faktiske kostnader.

2. Når en betalingstransaksjon ikke medfører noen valutaomregning, skal medlemsstatene kreve at betalingsmottakeren betaler de gebyrer som dennes betalingstjenesteyter innkrever, og betaleren betaler de gebyrer som dennes betalingstjenesteyter innkrever.

3. Betalingstjenesteyteren skal ikke hindre betalingsmottakeren i å kreve et gebyr fra betaleren eller i å tilby betaleren en reduksjon ved bruk av et gitt betalingsinstrument. Medlemsstatene kan imidlertid forby eller begrense retten til å kreve gebyrer, idet det tas hensyn til behovet for å stimulere konkurransen og fremme bruken av effektive betalingsinstrumenter.

Artikkel 53

Unntak for betalingsinstrumenter for lave beløp og for elektroniske penger

1. Når det gjelder betalingsinstrumenter som i samsvar med rammeavtalen gjelder bare enkeltstående betalingstransaksjoner som ikke overstiger 30 euro, eller som enten har en beløpsgrense på 150 euro eller lagrer midler som ikke på noe tidspunkt overstiger 150 euro, kan betalingstjenesteytere avtale med sine betalingstjenestebrukere at

- a) artikkel 56 nr. 1 bokstav b) og artikkel 57 nr. 1 bokstav c) og d) samt artikkel 61 nr. 4 og 5 ikke får anvendelse dersom det ikke er mulig å sperre betalingsinstrumentet eller hindre ytterligere bruk av det,
- b) artikkel 59, 60 og artikkel 61 nr. 1 og 2 ikke får anvendelse dersom betalingsinstrumentet brukes anonymt eller betalingstjenesteyteren av andre grunner som er særegne for vedkommende betalingsinstrument, ikke er i stand til å bevise at en betalingstransaksjon var godkjent,
- c) betalingstjenesteyteren, som unntak fra artikkel 65 nr. 1, ikke er pålagt å underrette betalingstjenestebrukeren om avvising av en betalingsordre, dersom det tydelig framgår av sammenhengen at den ikke er gjennomført,

d) betaleren, som unntak fra artikkel 66, ikke kan tilbakekalle betalingsordren etter å ha overført betalingsordren eller gitt sitt samtykke til å utføre betalingstransaksjonen til betalingsmottakeren,

e) andre frister for gjennomføring, som unntak fra artikkel 69 og 70, får anvendelse.

2. Når det gjelder nasjonale betalingstransaksjoner, kan medlemsstatene eller deres vedkommende myndigheter redusere eller doble de beløp som er omhandlet i nr. 1. De kan øke disse beløpene for forhåndsbetalte betalingsinstrumenter til 500 euro.

3. Artikkel 60 og 61 får også anvendelse på elektroniske penger som definert artikkel 1 nr. 3 bokstav b) i direktiv 2000/46/EF, unntatt dersom betalernes betalingstjenesteyter ikke har mulighet til å fryse betalingskontoen eller sperre betalingsinstrumentet. Medlemsstatene kan begrense dette unntaket til betalingskontoer eller betalingsinstrumenter av en viss verdi.

KAPITTEL 2

Godkjenning av betalingstransaksjoner

Artikkel 54

Samtykke og tilbakekalling av samtykke

1. Medlemsstatene skal sikre at en betalingstransaksjon anses som godkjent bare dersom betaleren har gitt sitt samtykke til å gjennomføre betalingstransaksjonen. Betaleren kan godkjenne en betalingstransaksjon før eller, dersom det er avtalt mellom betaleren og dennes betalingstjenesteyter, etter gjennomføringen av betalingstransaksjonen.

2. Samtykke til å gjennomføre en betalingstransaksjon eller en serie av betalingstransaksjoner skal gis i den form som er avtalt mellom betaleren og dennes betalingstjenesteyter.

Dersom slikt samtykke ikke foreligger, skal en betalingstransaksjon anses for å være ikke-godkjent.

3. Et samtykke kan når som helst trekkes tilbake av betaleren, men ikke senere enn på det tidspunkt da transaksjonen er blitt ugjenkallelig i henhold til artikkel 66. Samtykke til å gjennomføre en serie betalingstransaksjoner kan også trekkes tilbake med den virkning at alle framtidige betalingstransaksjoner skal anses som ikke-godkjent.

4. Framgangsmåten for å gi samtykke skal avtales mellom betaleren og betalingstjenesteyteren.

Artikkel 55

Begrensninger i bruken av betalingsinstrumentet

1. Når et særlig betalingsinstrument brukes for å gi samtykke, kan betaleren og dennes betalingstjenesteyter avtale beløpsgrenser for betalingstransaksjoner som gjennomføres ved hjelp av vedkommende betalingsinstrument.

2. Dersom det er fastsatt i rammeavtalen, kan betalingstjenesteyteren forbeholde seg retten til å sperre betalingsinstrumentet av objektivt begrunnede årsaker knyttet til betalingsinstrumentets sikkerhet, mistanke om ikke-godkjent eller bedragerisk bruk av betalingsinstrumentet eller, når det gjelder et betalingsinstrument med en kredittgrense, en betydelig økt risiko for at betaleren ikke vil kunne oppfylle sin betalingsforpliktelse.

3. I slike tilfeller skal betalingstjenesteyteren på avtalt måte underrette betaleren om sperringen av betalingsinstrumentet og årsakene til dette, om mulig før betalingsinstrumentet blir sperret og senest umiddelbart etter sperringen, med mindre slike opplysninger ville påvirke objektivt begrunnede sikkerhetshensyn eller er forbudt i henhold til annet relevant fellesskapsregelverk eller nasjonal lovgivning.

4. Betalingstjenesteyteren skal oppheve sperringen av betalingsinstrumentet eller erstatte det med et nytt betalingsinstrument så snart grunnene til sperringen ikke lenger er til stede.

Artikkel 56

Betalingstjenestebrukerens plikter med hensyn til betalingsinstrumenter

1. Betalingstjenestebrukeren som har rett til å bruke et betalingsinstrument, skal ha plikt til å

- a) bruke betalingsinstrumentet i samsvar med vilkårene for utstedelse og bruk av betalingsinstrumentet, og
- b) underrette betalingstjenesteyteren eller den enhet som denne har utpekt, snarest mulig når brukeren blir oppmerksom på tap, tyveri eller urettmessig tilegnelse av betalingsinstrumentet eller på ikke-godkjent bruk av dette.

2. Med hensyn til nr. 1 bokstav a) skal betalingstjenestebrukeren, så snart denne mottar et betalingsinstrument, særlig treffe alle rimelige tiltak for å sikre instrumentets personlige sikkerhetsinnretninger.

Artikkel 57

Betalingstjenesteyterens plikter med hensyn til betalingsinstrumenter

1. Betalingstjenesteyteren som utsteder et betalingsinstrument, skal ha plikt til å

- a) forsikre seg om at betalingsinstrumentets personlige sikkerhetsinnretninger ikke er tilgjengelige for andre enn den betalingstjenestebrukeren som har rett til å bruke betalingsinstrumentet, uten at det berører betalingstjenestebrukerens plikter fastsatt i artikkel 56,
- b) avholde seg fra å sende ut et betalingsinstrument som ikke er bestilt, unntatt dersom et betalingsinstrument som allerede er gitt til betalingstjenestebrukeren, skal erstattes,

- c) sikre at betalingstjenestebrukeren til enhver tid har mulighet til å gi underretning i henhold til artikkel 56 nr. 1 bokstav b), eller anmode om at en sperring oppheves i henhold til artikkel 55 nr. 4; på anmodning skal betalingstjenesteyteren gjøre betalingstjenestebrukeren i stand til i en periode på 18 måneder etter underretningen å bevise at slik underretning er gitt, og
- d) hindre enhver bruk av betalingsinstrumentet så snart underretning er gitt i henhold til artikkel 56 nr. 1 bokstav b).

2. Betalingstjenesteyteren skal bære risikoen ved sending av et betalingsinstrument til betaleren eller ved sending av instrumentets personlige sikkerhetsinnretninger.

Artikkel 58

Underretning om ikke-godkjente eller feilaktig utførte betalingstransaksjoner

Betalingstjenestebrukeren skal få en rettelse fra betalingstjenesteyteren bare dersom betalingstjenestebrukeren underretter sin betalingstjenesteyter snarest mulig etter å ha blitt oppmerksom på eventuelle ikke-godkjente eller feilaktig utførte betalingstransaksjoner som medfører et krav, herunder krav som omhandlet i artikkel 75, og senest 13 måneder etter debiteringsdatoen, med mindre betalingstjenesteyteren, der det er relevant, ikke har gitt opplysningene om betalingstransaksjonen eller stilt dem til rådighet i samsvar med avdeling III.

Artikkel 59

Bevis på autentisering og gjennomføring av betalingstransaksjoner

1. Medlemsstatene skal, dersom en betalingstjenestebruker nekter for å ha godkjent en gjennomført betalingstransaksjon eller hevder at betalingstransaksjonen ikke ble gjennomført på riktig måte, kreve at brukerens betalingstjenesteyter skal bevise at betalingstransaksjonen ble godkjent, nøyaktig registrert, bokført og ikke er påvirket av teknisk svikt eller andre feil.
2. Når en betalingstjenestebruker nekter for å ha godkjent en gjennomført betalingstransaksjon, skal bruken av et betalingsinstrument som er registrert av betalingstjenesteyteren, i seg selv ikke nødvendigvis være tilstrekkelig til å bevise at betalingstransaksjonen var godkjent av betaleren, eller at betaleren opptrådte bedragerisk eller forsettlig eller ved grov uaktsomhet unnløt å oppfylle en eller flere av sine plikter i henhold til artikkel 56.

Artikkel 60

Betalingstjenesteyteres ansvar for ikke-godkjente betalingstransaksjoner

1. Uten at det berører artikkel 58 skal medlemsstatene, når det gjelder en ikke-godkjent betalingstransaksjon, sikre at betalerens betalingstjenesteyter umiddelbart tilbakebetaler beløpet for den ikke-godkjente betalingstransaksjonen

til betaleren og, der det er relevant, fører den debiterte betalingskontoen tilbake til den tilstand den ville ha vært i dersom den ikke-godkjente betalingstransaksjonen ikke hadde funnet sted.

2. Ytterligere økonomisk erstatning kan fastsettes i samsvar med den lovgivning som er relevant for avtalen som er inngått mellom betaleren og dennes betalingstjenesteyter.

Artikkel 61

Betalerens ansvar for ikke-godkjente betalingstransaksjoner

1. Som unntak fra artikkel 60 skal betaleren dekke tap knyttet til ikke-godkjente betalingstransaksjoner på høyst 150 euro, som er en følge av bruk av et tapt eller stjålet betalingsinstrument, eller, dersom betaleren har unnløt å sikre de personlige sikkerhetsinnretningene, av urettmessig tilegnelse av et betalingsinstrument.

2. Betaleren skal dekke alle tap knyttet til ikke-godkjente betalingstransaksjoner dersom tapene skyldes at vedkommende har opptrådt bedragerisk, eller forsettlig eller ved grov uaktsomhet har unnløt å oppfylle en eller flere av sine plikter i henhold til artikkel 56. I slike tilfeller får det høyeste beløpet omhandlet i nr. 1 i denne artikkel ikke anvendelse.

3. I tilfeller der betaleren verken har opptrådt bedragerisk, eller forsettlig har unnløt å oppfylle sine plikter i henhold til artikkel 56, kan medlemsstatene redusere ansvaret omhandlet i nr. 1 og 2 i denne artikkel, idet det særlig tas hensyn til arten av betalingsinstrumentets personlige sikkerhetsinnretninger og omstendighetene omkring tapet, tyveriet eller den urettmessige tilegnelsen av betalingsinstrumentet.

4. Betaleren skal ikke belastes med noen økonomiske følger av bruken av det tapte, stjålne eller urettmessig tilegnede betalingsinstrumentet etter at det er gitt underretning i samsvar med artikkel 56 nr. 1 bokstav b), unntatt dersom betaleren har opptrådt bedragerisk.

5. Dersom betalingstjenesteyteren ikke sørger for en hensiktsmessige måte å underrette om et tapt, stjålet eller urettmessig tilegnet betalingsinstrument, slik det kreves i henhold til artikkel 57 nr. 1 bokstav c), skal betaleren ikke ha ansvar for de økonomiske følgene av bruken av betalingsinstrumentet, unntatt når betaleren har opptrådt bedragerisk.

Artikkel 62

Tilbakebetaling av betalingstransaksjoner iverksatt av eller gjennom en betalingsmottaker

1. Medlemsstatene skal sikre at en betaler har rett til tilbakebetaling fra sin betalingstjenesteyter av en godkjent betalingstransaksjon som er iverksatt av eller gjennom en betalingsmottaker, og som allerede er gjennomført, dersom følgende vilkår er oppfylt:

- a) da godkjenningen ble gitt, ble betalingstransaksjonens nøyaktige beløp ikke angitt i godkjenningen, og

b) betalingstransaksjonens beløp oversteg det beløp som betaleren med rimelighet kunne ha forventet, idet det tas hensyn til betalerens tidligere utgiftsmønster, vilkårene i rammeavtalen og relevante omstendigheter.

På anmodning fra betalingstjenesteyteren skal betaleren gi faktiske opplysninger om slike vilkår.

Tilbakebetalingen består av det fulle beløpet for den gjennomførte betalingstransaksjonen.

Når det gjelder direkte debiteringer, kan betaleren og dennes betalingstjenesteyter i rammeavtalen avtale at betaleren har rett til en tilbakebetaling fra sin betalingstjenesteyter selv om vilkårene for tilbakebetaling i første ledd ikke er oppfylt.

2. Med hensyn til nr. 1 første ledd bokstav b) kan betaleren ikke påberope seg valutavekslingshensyn dersom den referansevekslingskurs som er avtalt med betalingstjenesteyteren i samsvar med artikkel 37 nr. 1 bokstav d) og artikkel 42 nr. 3 bokstav b), ble benyttet.

3. Det kan avtales i rammeavtalen mellom betaleren og betalingstjenesteyteren at betaleren ikke har rett til tilbakebetaling når denne har gitt sitt samtykke til å gjennomføre betalingstransaksjonen direkte til sin betalingstjenesteyter, og, der det er relevant, opplysninger om den framtidige betalingstransaksjon på avtalt måte ble gitt til eller gjort tilgjengelige for betaleren minst fire uker før forfallsdag av betalingstjenesteyteren eller betalingsmottakeren.

Artikkel 63

Anmodninger om tilbakebetaling av betalingstransaksjoner iverksatt av eller gjennom en betalingsmottaker

1. Medlemsstatene skal sikre at betaleren kan anmode om tilbakebetaling i henhold til artikkel 62 av en godkjent betalingstransaksjon iverksatt av eller gjennom en betalingsmottaker, i en periode på åtte uker fra den dato da midlene ble debitert.

2. Innen ti virkedager etter å ha mottatt en anmodning om tilbakebetaling skal betalingstjenesteyteren enten tilbakebetale betalingstransaksjonens fulle beløp eller gi en begrunnelse for avslaget på tilbakebetaling, der det angis hvilke organer betaleren kan henvende seg til i samsvar med artikkel 80-83 dersom betaleren ikke godtar den begrunnelsen som er gitt.

Betalingstjenesteyterens rett i henhold til første ledd til å avslå tilbakebetalingen får ikke anvendelse i det tilfellet som er omhandlet i artikkel 62 nr. 1 fjerde ledd.

KAPITTEL 3

GJENNOMFØRING AV BETALINGSTRANSAKSJONER

Avsnitt 1

Betalingsordrer og overførte beløp

Artikkel 64

Mottak av betalingsordrer

1. Medlemsstatene skal påse at mottakstidspunktet er det tidspunkt da betalingsordren som er overført direkte av betaleren eller indirekte av eller gjennom en betalingsmottaker, mottas av betalerens betalingstjenesteyter. Dersom mottakstidspunktet ikke er en virkedag for betalerens betalingstjenesteyter, skal betalingsordren anses for å ha blitt mottatt påfølgende virkedag. Betalingstjenesteyteren kan fastsette at betalingsordrer som ikke er mottatt innen en bestemt frist nær slutten av en virkedag, skal anses for å være mottatt påfølgende virkedag.

2. Dersom betalingstjenestebrukeren som iverksatte en betalingsordre, og dennes betalingstjenesteyter, avtaler at gjennomføringen av betalingsordren skal begynne på en bestemt dag eller ved utløpet av en viss periode eller den dag betaleren har stilt midler til rådighet for sin betalingstjenesteyter, skal mottakstidspunktet i henhold til artikkel 69 anses for å være den avtalte dag. Dersom den avtalte dagen ikke er en virkedag for betalingstjenesteyteren, skal betalingsordren anses for å ha blitt mottatt påfølgende virkedag.

Artikkel 65

Avslag på betalingsordrer

1. Dersom betalingstjenesteyteren avslår å utføre en betalingsordre, skal betalingstjenestebrukeren underrettes om avslaget og om mulig om grunnene til dette samt framgangsmåten for å korrigere eventuelle faktiske feil som førte til avslaget, med mindre dette er forbudt i henhold til annet fellesskapsregelverk eller nasjonal lovgivning.

Betalingstjenesteyteren skal så snart som mulig gi eller gjøre tilgjengelig denne underretningen på avtalt måte, og i alle tilfeller innen de frister som er omhandlet i artikkel 69.

Rammeavtalen kan inneholde et vilkår om at betalingstjenesteyteren kan kreve gebyr for en slik underretning dersom avslaget er objektivt begrunnet.

2. I tilfeller der alle vilkår som er fastsatt i betalerens rammeavtale, er oppfylt, skal betalerens betalingstjenesteyter ikke avslå å utføre en godkjent betalingsordre, uansett om betalingsordren er iverksatt av en betaler eller av eller gjennom en betalingsmottaker, med mindre dette er forbudt i henhold til annet fellesskapsregelverk eller nasjonal lovgivning.

3. Med hensyn til artikkel 69 og 75 skal en betalingsordre som er nektet gjennomført, anses som ikke mottatt.

Artikkel 66

Betalingsordres ugjenkallelighet

1. Medlemsstatene skal sikre at betalingstjenestebrukeren ikke kan tilbakekalle en betalingsordre når den er mottatt av betalerens betalingstjenesteyter, med mindre annet er angitt i denne artikkel.

2. Når betalingstransaksjonen er iverksatt av eller gjennom betalingsmottakeren, kan betaleren ikke tilbakekalle betalingsordren etter å ha overført betalingsordren eller gitt sitt samtykke til å gjennomføre betalingstransaksjonen til betalingsmottakeren.

3. Ved en direkte debitering, og uten at det berører retten til tilbakebetaling, kan betaleren imidlertid tilbakekalle betalingsordren senest ved utgangen av virkedagen før den dag som er avtalt for debitering av midlene.

4. I det tilfellet som er omhandlet i artikkel 64 nr. 2, kan betalingstjenestebrukeren tilbakekalle en betalingsordre senest innen utgangen av virkedagen før den avtalte dagen.

5. Etter utløpet av fristene omhandlet i nr. 1–4 kan betalingsordren tilbakekalles bare dersom dette er avtalt mellom betalingstjenestebrukeren og dennes betalingstjenesteyter. I tilfellene omhandlet i nr. 2 og 3 skal det også kreves samtykke fra betalingsmottakeren. Dersom det er fastsatt i rammeavtalen, kan betalingstjenesteyteren kreve gebyr for tilbakekallingen.

Artikkel 67

Overførte beløp og mottatte beløp

1. Medlemsstatene skal kreve at betalerens betalingstjenesteyter, betalingsmottakerens betalingstjenesteyter og alle betalingstjenesteyteres eventuelle formidlere overfører betalingstransaksjonens fulle beløp og ikke trekker gebyrer fra det overførte beløpet.

2. Betalingsmottakeren og dennes betalingstjenesteyter kan imidlertid avtale at betalingstjenesteyteren trekker sine gebyrer fra det overførte beløpet før dette krediteres betalingsmottakeren. I så fall skal betalingstransaksjonens fulle beløp og gebyrene holdes atskilt i de opplysningene som gis til betalingsmottakeren.

3. Dersom andre gebyrer enn dem som er omhandlet i nr. 2, trekkes fra det overførte beløpet, skal betalerens betalingstjenesteyter påse at betalingsmottakeren mottar det fulle beløpet for betalingstransaksjonen som ble iverksatt av betaleren. I tilfeller der betalingstransaksjonen er iverksatt av eller gjennom betalingsmottakeren, skal dennes betalingstjenesteyter påse at det betalingstransaksjonens fulle beløp mottas av betalingsmottakeren.

Avsnitt 2

Gjennomføringsfrist og valuteringsdato

Artikkel 68

Virkeområde

1. Dette avsnitt får anvendelse på

- a) betalingstransaksjoner i euro,
- b) nasjonale betalingstransaksjoner i valutaen i den berørte medlemsstaten utenfor euroområdet, og
- c) betalingstransaksjoner som omfatter bare én valutaomregning mellom euro og valutaen i en medlemsstat utenfor euroområdet, forutsatt at den nødvendige valutaomregningen utføres i den berørte medlemsstat utenfor euroområdet, og, når det gjelder betalingstransaksjoner på tvers av landegrensene, at overføringen på tvers av landegrensene skjer i euro.

2. Dette avsnitt får anvendelse på andre betalingstransaksjoner, med mindre annet er avtalt mellom betalingstjenestebrukeren og dennes betalingstjenesteyter, med unntak av artikkel 73, som partene ikke kan fravike ved avtale. Når betalingstjenestebrukeren og dennes betalingstjenesteyter avtaler en lengre periode enn den som er fastsatt i artikkel 69 for betalingstransaksjoner innenfor Fellesskapet, skal denne perioden imidlertid ikke overstige fire virkedager etter mottakstidspunktet i samsvar med artikkel 64.

Artikkel 69

Betalingstransaksjoner til en betalingskonto

1. Medlemsstatene skal kreve at betalerens betalingstjenesteyter sikrer at betalingstransaksjonens beløp etter mottakstidspunktet i samsvar med artikkel 64 krediteres betalingsmottakerens betalingstjenesteyter senest ved slutten av neste virkedag. Fram til 1. januar 2012 kan en betaler og dennes betalingstjenesteyter likevel avtale en periode som er lengre enn tre virkedager. Disse periodene kan forlenges med ytterligere én virkedag for betalingstransaksjoner iverksatt på papir.

2. Medlemsstatene skal kreve at betalingsmottakerens betalingstjenesteyter valuterer og gjør tilgjengelig betalingstransaksjonens beløp på betalingsmottakerens betalingskonto etter at betalingstjenesteyteren har mottatt midlene i samsvar med artikkel 73.

3. Medlemsstatene skal kreve at betalingsmottakerens betalingstjenesteyter overfører en betalingsordre iverksatt av eller gjennom betalingsmottakeren til betalerens betalingstjenesteyter innen de frister som er avtalt mellom betalingsmottakeren og dennes betalingstjenesteyter, noe som ved direkte debitering muliggjør oppgjør på avtalt forfallsdag.

*Artikkel 70***Tilfeller der betalingsmottakeren ikke har betalingskonto hos betalingstjenesteyteren**

Når betalingsmottakeren ikke har betalingskonto hos betalingstjenesteyteren, skal midlene gjøres tilgjengelige for betalingsmottakeren av den betalingstjenesteyter som mottar midlene for betalingsmottakeren innen fristen fastsatt i artikkel 69.

*Artikkel 71***Kontanter satt inn på en betalingskonto**

Når en forbruker setter inn kontanter på en betalingskonto hos en betalingstjenesteyter i denne betalingskontoens valuta, skal betalingstjenesteyteren sikre at beløpet blir gjort tilgjengelig og valuterer umiddelbart etter mottakstidspunktet for midlene. Når betalingstjenestebrukeren ikke er en forbruker, skal beløpet gjøres tilgjengelig og valuterer senest den virkedag som følger etter dagen for mottak av midlene.

*Artikkel 72***Nasjonale betalingstransaksjoner**

For nasjonale betalingstransaksjoner kan medlemsstatene fastsette kortere gjennomføringsfrister enn dem som er fastsatt i dette avsnitt.

*Artikkel 73***Valuteringsdato og midlenes tilgjengelighet**

1. Medlemsstatene skal sikre at valuteringsdatoen for kreditering av betalingsmottakerens betalingskonto ikke er senere enn den virkedag da betalingstransaksjonens beløp krediteres betalingsmottakerens betalingstjenesteyters konto.

Betalingsmottakerens betalingstjenesteyter skal påse at betalingstransaksjonens beløp stilles til rådighet for betalingsmottakeren umiddelbart etter at beløpet er kreditert betalingsmottakerens betalingstjenesteyters konto.

2. Medlemsstatene skal sikre at valuteringsdatoen for debitering av betalerens betalingskonto ikke er tidligere enn det tidspunkt da betalingstransaksjonens beløp debiteres denne betalingskontoen.

Avsnitt 3

A n s v a r*Artikkel 74***Feilaktige entydige identifikasjoner**

1. Dersom en betalingsordre gjennomføres i samsvar med den entydige identifikasjonen, skal betalingsordren anses for å være gjennomført på riktig måte med hensyn til den betalingsmottaker som angis i den entydige identifikasjonen.

2. Dersom den entydige identifikasjonen som betalingstjenestebrukeren har oppgitt, er feilaktig, skal betalingstjenesteyteren ikke være ansvarlig i henhold til artikkel 75 for manglende eller mangelfull gjennomføring av betalingstransaksjonen.

Btalerens betalingstjenesteyter skal imidlertid treffe rimelige tiltak for å inndrive de midlene som betalingstransaksjonen gjaldt.

Dersom det er fastsatt i rammeavtalen, kan betalingstjenesteyteren kreve gebyr av betalingstjenestebrukeren for inndrivelsen.

3. Dersom betalingstjenestebrukeren gir flere opplysninger enn dem som er omhandlet i artikkel 37 nr. 1 bokstav a) eller artikkel 42 nr. 2 bokstav b), skal betalingstjenesteyteren være ansvarlig bare for gjennomføring av betalingstransaksjoner i samsvar med den entydige identifikasjonen som betalingstjenestebrukeren har angitt.

*Artikkel 75***Manglende eller mangelfull gjennomføring**

1. Dersom en betalingsordre er iverksatt av betaleren, skal dennes betalingstjenesteyter, uten at det berører artikkel 58, artikkel 74 nr. 2 og 3 og artikkel 78, være ansvarlig overfor betaleren for riktig gjennomføring av betalingstransaksjonen, med mindre betalingstjenesteyteren kan bevise overfor betaleren og, der det er relevant, overfor betalingsmottakerens betalingstjenesteyter at betalingsmottakerens betalingstjenesteyter mottok betalingstransaksjonens beløp i samsvar med artikkel 69 nr. 1; i så fall skal betalingsmottakerens betalingstjenesteyter være ansvarlig overfor betalingsmottakeren for riktig gjennomføring av betalingstransaksjonen.

Dersom betalerens betalingstjenesteyter er ansvarlig i henhold til første ledd, skal denne snarest mulig tilbakebetale til betaleren beløpet for den manglende eller mangelfullt gjennomførte betalingstransaksjonen, og, der det er relevant, føre den debiterte betalingskontoen tilbake til den tilstand den ville ha vært i dersom den feilaktig gjennomførte betalingstransaksjonen ikke hadde funnet sted.

Dersom betalingsmottakerens betalingstjenesteyter er ansvarlig i henhold til første ledd, skal denne umiddelbart stille betalingstransaksjonens beløp til rådighet for betalingsmottakeren og, der det er relevant, kreditere betalingsmottakerens betalingskonto med det tilsvarende beløpet.

Dersom en betalingstransaksjon mangler eller er mangelfullt gjennomført, og betalingsordren er iverksatt av betaleren, skal dennes betalingstjenesteyter, uansett hvem som er ansvarlig i henhold til dette nummer, på anmodning umiddelbart forsøke å spore betalingstransaksjonen og underrette betaleren om resultatet.

2. Dersom en betalingsordre er iverksatt av eller gjennom betalingsmottakeren, skal dennes betalingstjenesteyter, uten at det berører artikkel 58, artikkel 74 nr. 2 og 3 og artikkel 78, være ansvarlig overfor betalingsmottakeren for riktig overføring

av betalingsordren til betalerens betalingstjenesteyter i samsvar med artikkel 69 nr. 3. Dersom betalingsmottakerens betalingstjenesteyter er ansvarlig i henhold til dette ledd, skal denne umiddelbart på nytt overføre vedkommende betalingsordre til betalerens betalingstjenesteyter.

Dessuten skal betalingsmottakerens betalingstjenesteyter, uten at det berører artikkel 58, artikkel 74 nr. 2 og 3 og artikkel 78, være ansvarlig overfor betalingsmottakeren for å håndtere betalingstransaksjonen i samsvar med sine plikter i henhold til artikkel 73. Dersom betalingsmottakerens betalingstjenesteyter er ansvarlig i henhold til dette ledd, skal denne påse at betalingstransaksjonens beløp stilles til rådighet for betalingsmottakeren umiddelbart etter at beløpet er kreditert betalingsmottakerens betalingstjenesteyters konto.

Dersom en betalingstransaksjon mangler eller er mangelfullt gjennomført, og betalingsmottakerens betalingstjenesteyter ikke er ansvarlig i henhold til første og annet ledd, skal betalerens betalingstjenesteyter være ansvarlig overfor betaleren. Dersom betalerens betalingstjenesteyter slik er ansvarlig, skal denne, når det er relevant, snarest mulig tilbakebetale til betaleren beløpet for betalingstransaksjonen som mangler eller er mangelfullt gjennomført, og føre den debiterte betalingskontoen tilbake til den tilstand den ville ha vært i dersom den mangelfulle betalingstransaksjonen ikke hadde blitt gjennomført.

Dersom en betalingstransaksjon mangler eller er mangelfullt gjennomført, og betalingsordren er iverksatt av eller gjennom betalingsmottakeren, skal dennes betalingstjenesteyter, uansett ansvar i henhold til dette nummer, på anmodning umiddelbart forsøke å spore betalingstransaksjonen og underrette betalingsmottakeren om resultatet.

3. Betalingstjenesteytere skal dessuten være ansvarlige overfor sine respektive betalingstjenestebrukere for eventuelle gebyrer som de er ansvarlige for, og for eventuelle renter som betalingstjenestebrukeren skal betale som følge av manglende eller mangelfull gjennomføring av betalingstransaksjonen.

Artikkel 76

Ytterligere økonomisk erstatning

All økonomisk erstatning utover den som er fastsatt i henhold til dette avsnitt, kan fastsettes i samsvar med den lovgivning som får anvendelse på den avtalen som er inngått mellom betalingstjenestebrukeren og dennes betalingstjenesteyter.

Artikkel 77

Regressrett

1. Dersom en betalingstjenesteyters ansvar i henhold til artikkel 75 kan tilskrives en annen betalingstjenesteyter eller en formidler, skal vedkommende betalingstjenesteyter eller formidler erstatte den første betalingstjenesteyterens tap eller betalte beløp i henhold til artikkel 75.

2. Ytterligere økonomisk erstatning kan fastsettes i samsvar med avtaler mellom betalingstjenesteytere og/eller formidlere

og den lovgivning som får anvendelse på avtalen mellom dem.

Artikkel 78

Ansvarsfritak

Ansvar i henhold til kapittel 2 og 3 får ikke anvendelse i tilfeller av unormale og uforutsette omstendigheter som den som påberoper seg dem, ikke har innflytelse på, og med følger som ville ha vært unngåelige til tross for alle anstrengelser for unngå dem, eller dersom en betalingstjenesteyter er bundet av andre rettslige plikter som omfattes av nasjonal lovgivning eller Fellesskapets regelverk.

KAPITTEL 4

Vern av personopplysninger

Artikkel 79

Vern av personopplysninger

Medlemsstatene skal tillate at betalingssystemer og betalingstjenesteytere behandler personopplysninger når det er nødvendig for å sikre forebygging, etterforskning og avsløring av betalingsbedrageri. Behandling av slike personopplysninger skal skje i samsvar med direktiv 95/46/EF.

KAPITTEL 5

Utenrettslige framgangsmåter for klagebehandling og tvisteløsning

Avsnitt 1

Framgangsmåter for klagebehandling

Artikkel 80

Klager

1. Medlemsstatene skal sikre at det innføres framgangsmåter som gjør det mulig for betalingstjenestebrukere og andre berørte parter, herunder forbrukersammenslutninger, å inngi klager til vedkommende myndigheter i forbindelse med betalingstjenesteyteres påståtte overtredelser av bestemmelsene i nasjonal lovgivning om gjennomføring av bestemmelsene i dette direktiv.

2. Der det er hensiktsmessig, og uten at det berører retten til å bringe en klage inn for en domstol i samsvar med nasjonal prosessrett, skal klageren i svaret fra vedkommende myndigheter underrettes om muligheten for utenrettslige framgangsmåter for klagebehandling og tvisteløsning fastsatt i samsvar med artikkel 83.

Artikkel 81

Sanksjoner

1. Medlemsstatene skal fastsette regler for sanksjoner ved overtredelse av nasjonale bestemmelser som er vedtatt i henhold til dette direktiv, og skal treffe alle nødvendige tiltak for å sikre at de blir gjennomført. Sanksjonene skal være virkningsfulle, stå i forhold til overtredelsen og virke avskrekkende.

2. Medlemsstatene skal underrette Kommisjonen om reglene omhandlet i nr. 1 og om vedkommende myndigheter omhandlet i artikkel 1 innen 1. november 2009, og skal umiddelbart underrette Kommisjonen om eventuelle senere endringer av dem.

Artikkel 82

Vedkommende myndigheter

1. Medlemsstatene skal treffe alle nødvendige tiltak for å sikre at de framgangsmåtene for klagebehandling og de sanksjonene som er fastsatt i henholdsvis artikkel 80 nr. 1 og artikkel 81 nr. 1, forvaltes av de myndigheter som har ansvar for å sikre at bestemmelsene i nasjonal lovgivning vedtatt i henhold til kravene i dette avsnitt, blir overholdt.

2. I tilfeller av overtredelse eller mistanke om overtredelse av bestemmelsene i nasjonal lovgivning vedtatt i henhold til avdeling III og IV skal vedkommende myndigheter omhandlet i nr. 1 være vedkommende myndigheter i betalingstjenesteyterens hjemstat, bortsett fra agenter og filialer som driver virksomhet i henhold til etableringsadgangen, der vedkommende myndigheter skal være vertsstatens vedkommende myndigheter.

Avsnitt 2

Framgangsmåter for utenrettslig tvisteløsning

Artikkel 83

Utenrettslig tvisteløsning

1. Medlemsstatene skal sikre at det innføres hensiktsmessige og effektive utenrettslige framgangsmåter for klagebehandling og tvisteløsning for å løse tvister mellom betalingstjenestebrukere og deres betalingstjenesteytere om rettigheter og plikter i henhold til dette direktiv, der eksisterende organer kan benyttes når det er hensiktsmessig.

2. Når det gjelder tverrnasjonale tvister, skal medlemsstatene påse at de nevnte organene samarbeider aktivt for å løse slike tvister.

AVDELING V

GJENNOMFØRINGSTILTAK OG BETALINGSKOMITÉ

Artikkel 84

Gjennomføringstiltak

For å ta hensyn til den teknologiske utvikling og markedsutviklingen innenfor betalingstjenester, og for å sikre en ensartet anvendelse av dette direktiv, kan Kommisjonen, etter framgangsmåten med forskriftskomiteé med kontroll nevnt i artikkel 85 nr. 2, vedta gjennomføringstiltak som har som formål å endre ikke-grunnleggende bestemmelser i dette direktiv, og som gjelder følgende:

a) tilpasning av listen over virksomhet i vedlegget, i samsvar med artikkel 2-4 og artikkel 16,

b) endring av definisjonen av svært små foretak i henhold til artikkel 4 nr. 26, i samsvar med en endring av rekommandasjon 2003/361/EF,

c) ajourføring av beløpene angitt i artikkel 26 nr. 1 og artikkel 61 nr. 1, for å ta hensyn til inflasjon og betydelig markedsutvikling.

Artikkel 85

Komité

1. Kommisjonen skal bistås av en betalingskomité.

2. Når det vises til dette nummer, får artikkel 5a nr. 1-4 og artikkel 7 i beslutning 1999/468/EF anvendelse, samtidig som det tas hensyn til bestemmelsene i beslutningens artikkel 8.

AVDELING VI

SLUTTBESTEMMELSER

Artikkel 86

Full harmonisering

1. Uten at det berører artikkel 30 nr. 2, artikkel 33, artikkel 34 nr. 2, artikkel 45 nr. 6, artikkel 47 nr. 3, artikkel 48 nr. 3, artikkel 51 nr. 2, artikkel 52 nr. 3, artikkel 53 nr. 2, artikkel 61 nr. 3 og artikkel 72 og 88 skal medlemsstatene, i den utstrekning dette direktiv inneholder harmoniserte bestemmelser, ikke beholde eller innføre andre bestemmelser enn dem som er fastsatt i dette direktiv.

2. Dersom en medlemsstat anvender en av mulighetene i nr. 1, skal den underrette Kommisjonen om dette og om eventuelle senere endringer. Kommisjonen skal offentliggjøre opplysningene på et nettsted eller på en annen måte som gjør dem lett tilgjengelige.

3. Medlemsstatene skal sikre at betalingstjenesteytere ikke fraviker de bestemmelser i nasjonal lovgivning som gjennomfører eller tilsvare bestemmelsene i dette direktiv, til skade for betalingstjenestebrukere, med mindre dette er uttrykkelig fastsatt i direktivet.

Betalingsstjenesteytere kan imidlertid gi betalingstjenestebrukere gunstigere vilkår.

Artikkel 87

Revisjon

Senest 1. november 2012 skal Kommisjonen framlegge for Europaparlamentet, Rådet, Den europeiske økonomiske og sosiale komité og Den europeiske sentralbank en rapport om gjennomføring og virkning av dette direktiv, særlig med hensyn til

– et mulig behov for å utvide direktivets virkeområde til betalingstransaksjoner i alle valutaer og til betalingstransaksjoner der bare en av betalingstjenesteyterne befinner seg i Fellesskapet,

- anvendelsen av artikkel 6, 8 og 9 med hensyn til tilsynskrav til betalingsinstitusjoner, særlig krav til ansvarlig kapital og til sikringskrav (kontoatskillelse),
- mulige virkninger av at betalingsinstitusjoner gir kreditt i forbindelse med betalingstjenester, som fastsatt i artikkel 16 nr. 3,
- mulige virkninger av tillatelseskrevet for betalingsinstitusjoner på konkurransen mellom betalingsinstitusjoner og andre betalingstjenesteytere samt på hindringene for nye betalingstjenesteyteres markedsadgang,
- anvendelsen av artikkel 34 og 53 og et mulig behov for å endre virkeområdet for dette direktiv med hensyn til betalingsinstrumenter for lave beløp og elektroniske penger, og
- anvendelsen av artikkel 69 og 75 og hvordan de fungerer for alle typer betalingsinstrumenter,

fulgt, der det er hensiktsmessig, av et forslag om revisjon av direktivet.

Artikkel 88

Overgangsbestemmelse

1. Uten at det berører direktiv 2005/60/EF eller annet relevant fellesskapsregelverk skal medlemsstatene tillate juridiske personer som før 25. desember 2007 i samsvar med gjeldende nasjonal lovgivning har påbegynt virksomhet som betalingsinstitusjon i henhold til dette direktiv, å fortsette denne virksomhet i vedkommende medlemsstat fram til 30. april 2011 uten tillatelse i henhold til artikkel 10. Enhver juridisk person som ikke har fått tillatelse innen denne fristen, skal i samsvar med artikkel 29 forbys å yte betalingstjenester.

2. Uten hensyn til nr. 1 skal det gis unntak fra kravet om tillatelse i henhold til artikkel 10 for finansinstitusjoner som har påbegynt virksomhet som oppført i nr. 4 i vedlegg I til direktiv 2006/48/EF, og oppfyller vilkårene i artikkel 24 nr. 1 første ledd bokstav e) i nevnte direktiv i samsvar med nasjonal lovgivning før 25. desember 2009. De skal imidlertid underrette vedkommende myndigheter i hjemstaten om denne virksomheten innen 25. desember 2009. Denne underretningen skal dessuten omfatte opplysninger som viser at de oppfyller kravene i artikkel 5 bokstav a), d), g)-i), k) og l) i dette direktiv. Når vedkommende myndigheter er overbevist om at disse kravene er oppfylt, skal de berørte finansinstitusjonene registreres i samsvar med artikkel 13 i dette direktiv. Medlemsstatene kan tillate at deres vedkommende myndigheter unntar disse finansinstitusjonene fra kravene i artikkel 5.

3. Medlemsstatene kan fastsette at juridiske personer som omhandlet i nr. 1 automatisk skal gis tillatelse og innføres i registeret som fastsatt i artikkel 13 dersom vedkommende myndigheter allerede har fått dokumentert at kravene i artikkel 5 og 10 er oppfylt. Vedkommende myndigheter skal underrette de berørte enhetene før det gis tillatelse.

4. Uten at det berører direktiv 2005/60/EF eller annet relevant fellesskapsregelverk kan medlemsstatene tillate fysiske eller juridiske personer som har påbegynt virksomhet som betalingsinstitusjon i henhold til dette direktiv, i samsvar med nasjonal lovgivning som gjaldt før 25. desember 2007, og som kan få unntak i henhold til artikkel 26, å fortsette denne virksomheten i vedkommende medlemsstat i en overgangsperiode på høyst tre år uten å ha fått unntak i henhold til artikkel 26 og uten å ha blitt oppført i registeret fastsatt i artikkel 13. Enhver slik person som ikke har fått unntak innenfor denne perioden, skal i samsvar med artikkel 29 forbys å yte betalingstjenester.

Artikkel 89

Endring av direktiv 97/7/EF

Artikkel 8 i direktiv 97/7/EF oppheves.

Artikkel 90

Endring av direktiv 2002/65/EF

I direktiv 2002/65/EF gjøres følgende endringer:

1. I artikkel 4 skal nytt ledd lyde:

«5. Der europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/64/EF av 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked(*) og skal nyttast, skal føresegnene om opplysningar i medhald av artikkel 3 nr. 1 i dette direktivet, bortsett frå nr. 2 bokstav c)-g), nr. 3 bokstav a), d) og e) og nr. 4 bokstav b), bytast ut med artikkel 36, 37, 41 og 42 i det nemnde direktivet.

(*) TEU L 319 av 5.12.2007, s. 1.»

2. Artikkel 8 oppheves.

Artikkel 91

Endring av direktiv 2005/60/EF

I direktiv 2005/60/EF gjøres følgende endringer:

1. Artikkel 3 nr. 2 bokstav a) skal lyde:

«a) andre foretak enn kredittinstitusjoner som utfører en eller flere typer virksomhet som er oppført i nr. 2-12 og nr. 14 i vedlegg I til direktiv 2006/48/EF, herunder virksomhet som vekselekontorer.»

2. I artikkel 15 skal nr. 1 og 2 lyde:

«1. Dersom en medlemsstat tillater at kreditt- og finansinstitusjoner som er omhandlet i artikkel 2 nr. 1 punkt 1) eller 2), som befinner seg på dens territorium, benyttes som tredjemann nasjonalt, skal medlemsstaten under alle omstendigheter tillate at institusjoner og personer som er omhandlet i artikkel 2 nr. 1, og som befinner seg på dens territorium, i samsvar med artikkel 14 anerkjenner og godtar resultatet av den kundekontroll som kreves i henhold til artikkel 8 nr. 1 bokstav a)-c), og som utføres i samsvar med dette direktiv av en institusjon omhandlet i artikkel 2

nr. 1 punkt 1) eller 2) i en annen medlemsstat, med unntak av vekslekontorer og betalingsinstitusjoner som definert i artikkel 4 nr. 4 i europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/64/EF av 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked(*), som i hovedsak yter de betalingstjenestene som er oppført i nr. 6 i vedlegget til nevnte direktiv, herunder fysiske og juridiske personer som omfattes av et unntak i henhold til artikkel 26 i nevnte direktiv, og som oppfyller kravene fastsatt i artikkel 16 og 18 i dette direktiv, selv om dokumentene eller opplysningene som disse kravene er basert på, er forskjellige fra dem som kreves i den medlemsstat som kunden henvender seg til.

2. Dersom en medlemsstat tillater at vekslekontorer som er omhandlet i artikkel 3 nr. 2 bokstav a), og betalingsinstitusjoner som definert i artikkel 4 nr. 4 i direktiv 2007/64/EF, som i hovedsak yter de betalingstjenestene som er oppført i nr. 6 i vedlegget til nevnte direktiv og befinner seg på dens territorium, benyttes som tredjemann nasjonalt, skal medlemsstaten under alle omstendigheter tillate at de i samsvar med artikkel 14 i dette direktiv anerkjenner og godtar resultatet av den kundekontroll som kreves i henhold til artikkel 8 nr. 1 bokstav a)-c) og utføres i samsvar med dette direktiv av samme kategori institusjon i en annen medlemsstat, og som oppfyller kravene fastsatt i artikkel 16 og 18 i dette direktiv, selv om dokumentene eller opplysningene som disse kravene er basert på, er forskjellige fra dem som kreves i den medlemsstat som kunden henvender seg til.

(*) EUT L 319 av 5.12.2007, s. 1.»

3. Annet punktum i artikkel 36 nr. 1 utgår.

Artikkel 92

Endring av direktiv 2006/48/EF

I vedlegg I til direktiv 2006/48/EF gjøres følgende endringer:

1. Nytt nr. 4 skal lyde:

«4) Betalingstjenester som definert i artikkel 4 nr. 3 i europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/64/EF av 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked(*)».

(*) EUT L 319 av 5.12.2007, s. 1.»

2. Nytt nr. 5 skal lyde:

«5) Utstedelse og forvaltning av andre betalingsmidler (f.eks. reisesjekker og bankremitter) i den utstrekning denne virksomheten ikke omfattes av nr. 4».

Artikkel 93

Oppheving

Direktiv 97/5/EF oppheves med virkning fra 1. november 2009.

Artikkel 94

Innarbeiding i nasjonal lovgivning

1. Medlemsstatene skal innen 1. november 2009 sette i kraft de lover og forskrifter som er nødvendige for å etterkomme dette direktiv. De skal umiddelbart underrette Kommisjonen om dette.

Disse bestemmelsene skal, når de vedtas av medlemsstatene, inneholde en henvisning til dette direktiv, eller det skal vises til direktivet når de kunngjøres. Nærmere regler for henvisningen fastsettes av medlemsstatene.

2. Medlemsstatene skal oversende Kommisjonen teksten til de viktigste internrettslige bestemmelser som de vedtar på det området dette direktiv omhandler.

Artikkel 95

Ikrafttredelse

Dette direktiv trer i kraft den 20. dag etter at det er kunngjort i *Den europeiske unions tidende*.

Artikkel 96

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstatene.

Utferdiget i Strasbourg, 13. november 2007.

For Europaparlamentet

H.-G. PÖTTERING

President

For Rådet

M. LOBO ANTUNES

Formann

*VEDLEGG***BETALINGSTJENESTER (DEFINISJON I ARTIKKEL 4 NR. 3)**

1. Tjenester som gjør det mulig å sette inn kontanter på en betalingskonto, samt alle transaksjoner som kreves for å forvalte en betalingskonto.
  2. Tjenester som gjør det mulig å ta ut kontanter fra en betalingskonto, samt alle transaksjoner som kreves for å forvalte en betalingskonto.
  3. Gjennomføring av betalingstransaksjoner, herunder overføring av midler på en betalingskonto hos brukerens betalingstjenesteyter eller hos en annen betalingstjenesteyter:
    - gjennomføring av direkte debiteringer, herunder direkte engangsdebiteringer,
    - gjennomføring av betalingstransaksjoner med betalingskort eller en lignende innretning,
    - gjennomføring av pengeoverføringer, herunder faste betalingsordrer.
  4. Gjennomføring av betalingstransaksjoner der midlene er dekket innenfor en kredittgrense for betalingstjenestebrukeren:
    - gjennomføring av direkte debiteringer, herunder direkte engangsdebiteringer,
    - gjennomføring av betalingstransaksjoner med betalingskort eller en lignende innretning,
    - gjennomføring av kredittoverføringer, herunder faste betalingsordrer.
  5. Utstedelse og/eller erverv av betalingsinstrumenter.
  6. Pengeoverføring.
  7. Gjennomføring av betalingstransaksjoner der betalerens samtykke til å gjennomføre en betalingstransaksjon gis ved hjelp av telekommunikasjonsutstyr eller en annen digital innretning eller IT-innretning, og betalingen skjer til operatøren av telekommunikasjonsutstyret, IT-systemet eller -nettet, som opptrer bare som formidler mellom betalingstjenestebrukeren og leverandøren av varene og tjenestene.
-